Regd. No. 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 314

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

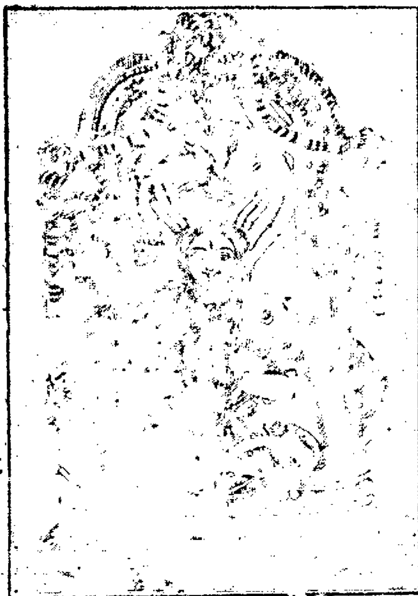
SRI RAMANUJAN

Editor:
Mahamahimopadhyaya
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10. ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ[illegible]ப்பெருமாள் ஜீயர்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1974ஆ ஆவணி மாத வெளியீடு

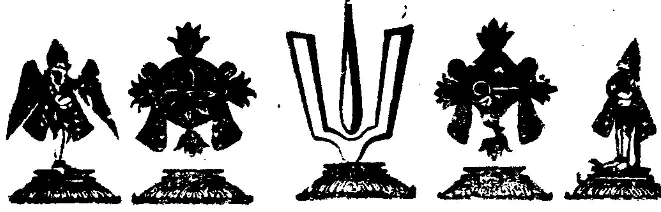
ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 27-வது ஸம்புடத்திற்கு சந்தா வரவுகள்.

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீ
A. S. தேவராஜுலு நாயுடு, சென்னை-1
ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100
N. L. வஸந்தா, Bombay
ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100
T. K. க்ருஷ்ணராமாநுஜம் கீழ்பாவூர்
T. வேலாயுத நாடார், கீழ்பாவூர்
K. S. ராமநாதன் செட்டியார், களம்பூர்
ரங்கநாத ஐயங்கார், மதுரை
வெங்கடக்ருஷ்ணய்யங்கார், விருதுநகர்
காளியப்ப முதலியார், திருப்பத்தூர்
S. நாராயண ஐயங்கார், பல்லாவரம்
P. T. ஜானகிராமன், Madras-18
P. R. ராமாநுஜம், Madras-3
அனந்தாசாரியர், Madras-32
R. ஸ்ரீதேவியம்மாள் சென்னை-5
Dr. V. V. ராமாநுஜம் சென்னை-5
R. சடகோபன் சென்னை-33
M. க்ருஷ்ணஸ்வாமி சென்னை 32
S. அனந்தாசாரி சென்னை-59
P. B. கண்ணமாசாரியர் காஞ்சீபுரம்
K. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ,,
G. லக்ஷ்மணன் குள்ளஞ்சாவடி
D. உப்பிலி காஞ்சீபுரம்
P. B. ரங்காசாரியர், கபிஸ்தலம்
புலவர் கீரன், லால்குடி
M. செல்லப்பெருமாள் கோன், மதுரை
K. R. V. சீதாராமன், மதுரை
M. R. ஸ்ரீநிவாஸாசார் நாக்பூர்
A. K. ராகவாசார் ,,
P. B. அண்ணங்கராசாரியர் திருநாங்கூர்

ஸ்ரீ
T. E. வரதகுட்டி, நெய்வேலி
T. N. ஆராவமுதன் பெரம்பலூர்
தேவநாத ஐயங்கார் சிறுக்ராமம்
ஸௌம்யநாராயணன், ஸ்ரீரங்கம்
V. ஸரோஜினி, ஸ்ரீரங்கம்
R. பத்மநாபன் செல்லஞ்சேரி
M. வரதராஜன், திருப்பதி
R. சேஷாத்ரி ஐயங்கார் திருக்கோவலூர்
T. S. நம்மாழ்வார், தொரையூர்
K. S. ரங்கநாத ஐயங்கார் திருநின்றவூர்
J. பார்த்தஸாரதி, ஆக்ரா
R. அனந்தாசாரியர் அம்பலமேடு
C. V. ராஜன் பெங்களூர்
R. வேணுகோபாலன் பெங்களூர்
S. திருவேங்கடத்தான் ஐயங்கார் ,,
D. L. வெங்கடாசாரி புவானி
A. ராமசந்த்ர நாயகர் கோவிலம்பாக்கம்
T. V. G. ஆசார்யா சித்ரகுண்டா
R. பத்மநாபன், சிதம்பரம்
N. V. நாயுடு தாஸ நாய்க்கன்பாளையம்
K. P. சந்த்ரஹாஸன் ஈரோடு
R. வரதராஜன் ஈரோடு
V. எதிராஜன் ஈரோடு
G. வெங்கடாசலம் ஈரோடு
E. N. வரதாசாரி ஈரோடு
விச்வநாதன் உடுமலைப்பேட்டை
A. சுப்ரமணியம் திருவனந்தபுரம்
K. V. திருமலாசார் Madras-33
A. K. சடகோபாசார் Madras
N. P. ஸ்ரீரங்காசார் Madras-18

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—314

ஆசிரியர்:
மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 27 | ஆனந்த௵ ஆவணி மாத வெளியீடு | ஸஞ்சிகை 2

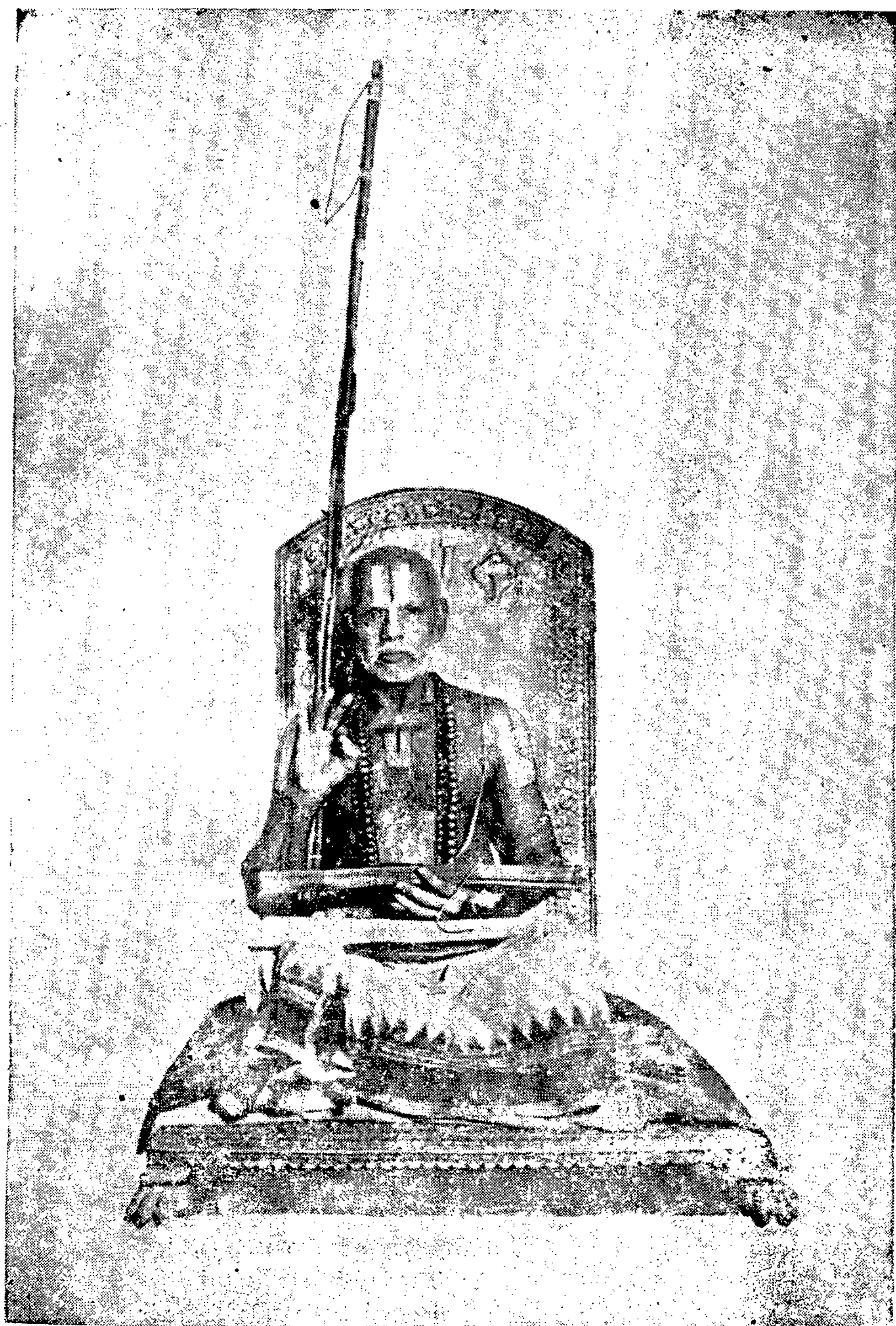

திருக்குறுங்குடி மடம் 47வது பட்டம் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. பட்டர்பிரான் ஜீயர் ஸ்வாமி

பூர்வாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமதுபயவே. "பெரிய நம்பி க்ருஷ்ணய்யங்கார்" என்று ஸ்வாமியின் திருநாமம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவநம்பியின் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி, ஜனக விபவ லாவண்யத்தில் ப்ராவண்யம் மிகக்கொண்டு, ஸ்ரீ நம்பி ஸந்நிதி, திரு மடம் ஆகியவற்றின் ஸ்ரீகார்யதுரந்தரராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஸ்ரீ நம்பி ஸந்நிதியில் ப்ராசீன அனுஷ்டானங்களுக்கு விளைந்த இன்னல்களை இவர் அநாயாஸமாகக் கிள்ளிக்களைந்ததையும், நம்பி ஸந்நிதி நித்ய. பக்ஷ, மாஸ, அயந, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவாதிகளை அதிஸம்ப்ரமமாக நடத்தி வந்ததையும் நாடும் நகரமும் நன்கறியும்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாருக்குப் பெரிய திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளின பெரிய நம்பியின் திருவமசத்தில் அவதரித்துத் "தன்னையுற்று ஆட்செய்யும் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னை உற்று ஆட்செய்ய என்னை உற்றான் இன்று" என்கிற பாசுரத்திற்கு ஏற்றவாறு அந்த எம்பெருமானாரால் நிறுவப்பெற்ற "பேரருளாள ராமானுஜ ஜீயர் மடாதீச ஸ்வாமிகளிடத்தும் பேரன்பு பூண்டு "உனக்குப் பணி செய்திருக்கும் தவமுடையேன்" என்று உசாத்துணையாக, மறந்தும் புறந்தொழாது எழுந்தருளி யிருந்தவர். வித்வத் ஸார்வபௌமர். பரம விரக்தர்.

ஏறக்குறைய வேதநூல் பிராயமான நூறு திருநக்ஷத்திரங்கள் ஸுப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த 46வது பட்டம் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீ. ஸ்ரீ சடகோப ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி, தம்முடைய திருமேனி அசக்தமானவாறே, 'ஆமுதல்வனிவன்' என்று இந்த ஸ்ரீகார்யம் க்ருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமியைத் திருக்கண் குளிரக் கடாக்ஷித்து, கடந்த ப்லவநாம ஸம்வத்ஸரம் சைத்ரமாதத்தில் 'பட்டர்பிரான் ஜீயர்'

(வைகுண்டவாஸியான) திருக்குருங்குடி பட்டர்பிரான் ஜீயர் ஸ்வாமி

ஸ்வாமி' என்ற தாஸ்ய நாமத்துடன் துரீயாச்ரமம் ப்ரஸாதித்தருளினார். "ஸகல ப்ரகாரங்களாலும் ஏற்றவொரு பரமவிலக்ஷணரான உத்தம அதிகாரியை ஸ்வஸ் தானத்தில் அபிஷிக்தராக்கி யருளினார்" எனவும் "ஸ்ரீ நம்பி ஸந்நிதி நிர்வாஹத்திற்குப் பாங்கானவர் ப்ராப்தரானார்" எனவும், உத்தமாச்ரமத்தை இந்த ஸ்வாமி ஸ்வீகரித்தருளினபோது, 'பொலிக! பொலிக! பொலிக!' என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகம் பூரித்துப் பல்லாண்டு பாடி நின்றது.

தென்குறுங்குடி நின்ற அச் செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியான செல்வ நாரணனும் "ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி" ஸ்வாமி செய்தருளின வழுவிலா அடிமைகளையும் உகந்து பெற்றதோடு, தன்னுடைய நீண்ட பொன்மேனியை நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழும்படியாகக் கவசத்தில் அதிகப்படியான ஸ்வர்ணம், அரவரசப் பெருஞ்சோதி அனந்தனென்னும் ஆதிசேஷ வாஹனம், திருமஞ்சன வேதிகை ஆகியவற்றையும் இவர் புருஷகாரமாக, உரிய நல்லோர்களிடமிருந்து பெற்று நிறைவு பெற்றனன்.

கீர்த்தி மூர்த்தியாக நாலு சாதுர்மாஸ்யங்கள் மட்டுமே பீடாலங்க்ருதராக எழுந்தருளியிருந்தாலும், ஸ்வாமி பெற்றிருந்த நிர்வாகத்திறன், கைங்கர்யபரர் தொடக்கமாக ஏனையோரிடத்திலும் காட்டிய பரிவு முதலியன நிச்சலும் நினைவுக்கு உரியவை. இம்மஹானை ஸேவித்தவர்களும் அடியார் குழாங்களுடனும், கைங்கர்ய பரர்களுடனும் சேர்ந்து "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்து அன்பு கூரும் அடியவர்களாக" இருப்பதை இன்றும் கண்டு வியக்கிறோம்!

வித்வான்களிடத்தில் அன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்திருக்கும் அழகு "இரு கரையும் அழிக்கும் க்ருபா ப்ரவாஹ" மென்னலாம்படியே யிருக்கும். திருவெழுத் திட்டருளும் போதல்லாமல் சாதாரண ஸம்பாஷணத்திலுங்கூட பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளே இன்சொல்லாக வடிவெடுக்கும்! "மன்னிய சீர்மாறன் கலை உணவாகப் பெற்றோம்! மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்" என்ற நிறைவு உண்டாகும். இவைகள் ஒரு பெரியாருக்கு இயல்பாகவே இருக்கவேண்டிய குண ரத்னங்கள் ஆனாலும், இவையனைத்தும் ஒன்று சேரக்கண்டது ஸ்வாமி பக்கலில் என்பதால்தான் அவற்றை வாய்வெருவ நேர்ந்தது.

ஆசார்ய ப்ரேமம் கனக்க வுடையரான இவர் ஸ்வாசார்யர் திருநாடு அலங்கரித்தருளின மறுவருடமே, அதே மாதத்தில் ஆசார்ய விச்லேஷத்தாலே, தெய்வ வாரியாண்டானைப் போலத் திருநாடு அலங்கரிக்கப் ப்ராப்தமாயிற்று. இந்த ஜீயர் ஸ்வாமி திருநக்ஷத்ரம் நாளிது புரட்டாசி மாதம் அவிட்ட நன்னாளாம். ஆதலால் அப்பெரியாரை அவர் திருவவதரித்த இம்மாதத்தில் நினைவு கூர்ந்து அஞ்ஜலி செய்து நிற்கிறோம்! இங்ஙனம், **பரமபக்தியுக்தன்.**

கும்பகரணனுபதேசம்

வானரவீரனை அனுமன் இராவணன்தன் முதுமதிளிலங்கை வேவித்துப் புறப்பட்டுப் போனபிறகு இலங்கையில் ஒரு கூட்டம் கூடவேண்டியதாக நேர்ந்தது.

மேல் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யவேண்டியது அவ்சியமானபடியால் அதற்காக ஒரு பெருங்கூட்டம் கூட்ட நினைத்தான் இராவணன். அச்சமயம் கும்பகரணன் உறங்குகிற ஆறுமாதத்தில் சேர்ந்ததாக இருந்தது. மஹாமேதாவியான அவனில்லாமல் கூட்டம் நடத்த இராவணனுக்கு விருப்பமில்லை. அவன் துயில்விட்டு எழுந்திருக்க நாலைந்து மாதமாகுமாதலால் அவ்வளவு தாமதம் பொறுக்கவும் முடியவில்லை. அதனுல் அவனைப் பலபல வுபாயங்களினுல் வருத்தப்படுத்தி யெழுப்பிக் கூட்டத்திற்குத் தலைவனுக வுட்காரவைத்தார்கள். எதற்காக இந்தக் கூட்டம் கூடியிருக்கிறதென்று கேட்டான் கும்பகரணன்; "நமது தலைவர் சீதையைக் கொணர்ந்து இவ்விலங்கையில் சிறை வைத்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே, அது பெரிய அனர்த்தமாய் முடிந்திருக்கிறது". என்று நடந்த செய்திகளை விரிவாகச் சொல்லி 'இந்த நிலைமையில் நாம் செய்யத்தக்கது என்னவென்பதைத் தாங்கள் ஆராய்ந்து கூறவேணும், அதற்காகவே இந்தக் கூட்டம் கூடியிருக்கின்றது' என்றுர்கள். அப்போது கும்பகரணன் இராவணனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றுன்—(கம்பர் பாடல்)

"சிட்டர் செயல் செய்திலை குலச் சிறுமை செய்தாய்
மட்டவிழ்மலர்க் குழலினுளை யினிமன்ன!
விட்டிடுது மேல் எளியமாதும் அவர் வெல்லப்
பட்டிடுது மேல் அதுவுநன்று புகழாமால் (பழியன்றுல்)"

என்று கூறினன் கும்பகரணன் (இதன் கருத்தாவது) தம்பீ! நாம் பிறந்தது மிக வுயர்ந்த குலத்தில்; ஆனுல் நீ இந்தக் குலத்திற்கு ஏற்ற செயலைச் செய்திலை; நம் குலத்திற்கு இழுக்கான தீய செயலைச்செய்து விட்டாய். போனது போகட்டும். சீதையை விட்டுத் தொலைப்பதே இனிநன்று. ஆனுல், அப்படி அவளை நாம் விட்டிட்டால் அது நமக்கு அவமான மாகும். விடக்கூடாது தான்; போர் நடத்த வேண்டியதுதான்; போர் நடத்தினுல் நமக்குத் தோல்வி திண்ணமே யாகும்; பட்டொழிந்தே போவோம். மஹா வீர சூரனுன இராமன் கையால் நாம் மாண்டு போவது நமக்குப் புகழேயன்றிப் பழியாகாது—என்றவாறு. இத்தகைய கருத்து வால்மீகிராமாயணத்திலுள்ளதாவென்று தெரிந்துகொள்ளவிருப்பம்.

ஸ்ரீஜயந்தி யுபஹாரம்

வண்டுகளித்திரைக்கும்பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தென்னரங்கன்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம் பாடிநின்றாடுமின் தொண்டர்காள்!

பெரியாழ்வாருடைய தனிப்பட்ட அநுபவமொன்று
யசோதையும்—கோபிகளும்—கண்ணனும்

(கண்ணபிரானுடைய தீம்புகளைக் கோபிகள் யசோதைப்பிராட்டி பக்கலில் முறையிடுதலும், யசோதை கண்ணனை சிக்ஷித்தலும்.)

[பெரியாழ்வாருடைய ஆச்சரியமான அநுபவங்களில் இதுவொரு விலக்ஷணாநுபவம். பெரியாழ்வார் திருமொழி யிரண்டாம்பத்தில் *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை* யென்னும் பதிகத்தில் சில பாசுரங்களின் அநுபவம்.]

கோபிகள்:—யசோதை நங்காய்! நீ நல்லபிள்ளைபெற்றாயம்மா; வீடுதோறும் புகுந்து புண்ணிலே புளிரஸம் பெய்தாற்போன்று பொறுக்கவொண்ணாத தீமைகளை யன்றோ உன் மகன் செய்கின்றான். இவனுடைய அண்ணனான பலராமனும் இச்சேரியில் வளர்ந்து திரிகின்றானே; அவனால் ஒருவர்க்கு ஒருவித கஷ்டமுண்டா? அவனைப்பற்றி ஒருவராவது ஒரு நாளாவது முறையிடுவதுண்டா? அவன் தம்பியென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவிவன் அவனோடு சிறிதும் சேர்த்தியுடையவனாக இல்லையே; இவனை நீ இப்படி தீம்பிலே தகணேறும்படி விட்டிருப்பது நியாயமா? உடனே அவனை அருகே யழைத்துக்கொள்.

யசோதை:—ஆய்ப்பெண்களே! 'உன் மகன் தீமைசெய்கிறான், தீமைசெய்கிறான்' என்கிறீர்களே யல்லது இன்னதீமையென்று சொல்லுகிறீர்களில்லையே, இன்னது செய்தானென்று சொல்லுங்கள், கேட்போம். (கண்ணன் தீம்புகளைக் கேட்க யசோதைக்கு வெகு குதூஹலம்.)

கோபிகள்:—நாங்கள் வெகு சிரமப்பட்டுச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைச் சிறிதும் மிச்சப்படாமல் எடுத்து விழுங்கிவிட்டானே; எங்கள் மகன் உன் வீட்டில் வந்து இப்படி விழுங்கினானாகில் நீ பொறுத்திருப்பாயா?

யசோதை:—கோபிகாள்! என் மகன் வெண்ணெயைத் தானே விழுங்கினான்; வேறொன்றும் செய்திலனே. இதற்கென்ன ப்ரமாதம்! எவ்வளவு வெண்ணெயை அவன் விழுங்கினானோ அவ்வளவும் நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இதோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; தெருவதிரக் கூப்பாடு போடாதீர்கள்; வாளா விருங்கள்.

கோபிகள்:—அம்மா! வெண்ணெய் விழுங்கின தொன்றேயோ? அது மாத்திரமே யானால் நாங்கள் இவ்வளவு வருந்துவோமா? அது வைத்திருந்த பாத்திரம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? அதன் அருமை பெருமை உனக்கென்ன தெரியும்? அதைப் பாறைமேலிட்டு உடைத்திட்டானே! இப்படியொரு கேள்வியற்ற செயலைச் செய்யலாமா?

யசோதை:—பெண்காள்! அவனையே நீங்கள் கேட்கலாகாதா? 'ஏனப்பா! வெண்ணெயைத்தான் விழுங்கிறாய், வெறுங்கலத்தை ஏதுக்கு இப்படியுடைக்கிறாய்? இதன்மேல் உனக்கு என்ன கோபம்?' என்று நீங்களே அவனைக் கேட்டிருக்கலாமே.

கோபிகள்:—யசோதாய்! நாங்கள் அது கேளாமலில்லை; கேட்டோம்; கலத்தைக் கல்லிடையிட்டு உடைக்கும்போது செவிக்கினிய ஓசையொன்று உண்டாகிறதாம்; அதைக் கேட்பதில் தனக்கு மிகுந்த குதூஹலமாம்; அதற்காகவே கலத்தையுடைப்பதாகச் சொல்லுகிறான் இங்ஙனே பேசவன்றோ அவன் கல்வி கற்றிருக்கிறான். இப்படி ஒன்றல்ல இரண்டல்ல; வெண்ணெய் விழுங்கினதும் வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதும் மாத்திரமேயா? ஒவ்வொரு மனையிலும் அவன் புகுந்து பொறுக்கொண்ணதபடி செய்த தீமைகளை எங்களால் தடுக்க முடியவில்லையே; இப்படி அவனை விட்டிராமே சடக்கென அழைத்துக்கொள்.

யசோதை கண்ணனை யழைக்கிறாள்

யசோதை:—கண்ணா! இப்படியும் தீம்பு செய்வாயோ? நீ நம் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்வது நியாயமேயன்று; இங்கு வந்து சேர்வாயாக; உடனே வந்து சேர்; காலதாமதம் செய்யாமல் சீக்கிரம் வந்துசேர். வாமனாவதாரத்தில் செய்த கள்வத்தை என்னிடமும் செய்யாதே வந்துசேர்; உன்னுடைய குழலழகையும் வாயழகையும் கண்டு உகப்பார் வீடுகளிலே சென்று நீ எதுசெய்தாலும் அவர்களுக்கு போக்யமாகும்; உன் வடிவழகிலே யீடுபட வறியாத பெண்களிடஞ் சென்று தீம்புகளைச் செய்யாதே வந்துசேர் பிரானே! உன்னுடைய பண்டைக் குலப் பெருமையை நன்கறிந்து கொண்டு, அதற்குத் தகாதபடி தீமைசெய்து திரியாமே வந்து சேர்.

(யசோதை இப்படிச் சொல்லி யழைக்கவும் கண்ணன் வந்திலனாக, ஒரு கோபியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.)

நங்காய்! இப்பிள்ளை முன்போலில்லையம்மா; முன்பெல்லாம் சொன்னசொல் தட்டாது கேட்பன்; கூப்பிட்டால் உடனே வந்து நிற்பன். இப்போது அப்படியில்லை. எனக்கு அடியோடு அடங்குவதில்லையிவன். (என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கண்ணனை நோக்கியே சொல்லுகிறாள்.)

கண்ணா! உன்னைப்பற்றி என் காதில் விழும் அபகீர்த்திகளைக் கேட்டாலோ உன்னைக்கட்டியடிக்குமாறு எவ்வளவோ கோபமுண்டாகிறது எனக்கு; ஆனால் உன் அஞ்சன மேனியைக் கண்டாலோ 'மாணிக்கமே யென்மணியே! என்று சொல்லி உருகவேண்டி யிருக்கிறதே யொழிய அடிக்கக் கையெழுவதில்லையப்பா; என் அஞ்சன வண்ணா! நம்முடைய குடிப்பெருமை உனக்குச் சிறிதும் தெரியவில்லையே!; உன்னைப்பற்றி அவமானமாக ஒருவர் ஒன்று சொன்னால் அது கேட்டுத் தரித்திருக்க என்னால் முடியவில்லையே. உன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களுக்கு உகப்பாரில்லையே! அசலகத்தாரன்றோ பரிபவம் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் நின்ற திக்கில் கூட நீ நிற்கலாகாதே; என் கண்மணீ! இங்கே வந்து சேர்.

இவ்வநுபவம் இப்போது இவ்வளவு போதும். மேலே சரித்திரங்கள் காணீர்.

ஸ்ரீ ஜயந்தி புஷ்பஹாரம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணசேஷ்டிதாநுபவங்கள்

(முன்னுரை)

கண்ணபிரானுடைய திவ்ய சரித்திரங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீபாகவதம் மஹாபாரதம் ஹரிவம்சம் கர்க்கஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் அபரிமிதமாக இருந்தாலும் நம்முடைய ஆழ்வார்கள் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் அடிக்கடி வாய் வெருவியநுபவிக்கும் சரிதைகள்மட்டும் ஈண்டெடுத்து விவரிக்கப்படுகின்றன. பகவத்கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந!* என்று கண்ணபிரான் தானே அருளிச்செய்ததை நோக்கவேணும். 'நான் பிறந்தவாற்றையும் வளர்ந்த வாற்றையும் உள்ளபடி யாவனொருவன் அறிகின்றானோ அவன் மறுபிறப்பின்றி என்னையேயடைந்து நித்யாநந்த மெய்துகின்றான்' என்பது மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பொருள். ஆகவே நம்முடைய உஜ்ஜீவநோபாயங்களில் கண்ணபிரானுடைய திவ்ய சரிதைகளைச் சிந்தனை செய்வதே தலைமைபெற்றிருக்கும். அந்த திவ்ய சரிதங்களில் *தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுகளடங்கவுழக்கி* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படியும் *காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும்புள்ளுமுடன்மடிய வேட்டையாடி வருவான்* என்ற ஆண்டாளருளிச் செயலின்படியும் விரோதிவர்க்கங்களைக் கிழங்கெடுத்த சரிதைகளே அதிகமாயிருக்கும். கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *யா கம்ஸ முக்க்யநருப கீடநிபர்ஹணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:* என்ற ச்லோகத்தில் 'கம்ஸன் முதலிய க்ரிமிகீடங்களை ஸர்வசக்தனான கண்ணபிரான் நசுக்கினானென்கிறவிது அவனுக்கு ஒரு புகழோ? அல்ல; பராத்பரனான அவன் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி * கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்!* என்னும்படி ஆநிரை மேய்த்ததொன்றே சிந்தனைக்கினிது' என்றாராகிலும், அவர்தாமே அடுத்த ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் *இங்கிதம் நிமிஷிதஞ் ச தாவகம் ரம்யம் அத்புதம் அதிப்ரியங்கரம், தேந கம்ஸமுக கீட சாஸநம் ஸுந்தரால்பகமபி ப்ரசஸ்யதே* என்றாராதலால் 'அப்பெருமான் செய்த செயல்' என்கிற காரணத்தினால் எப்படிப்பட்ட சிறுச்சேவகமும் சிந்தனைக்கு உரியதும் இனியதுமேயாமென்று கொண்டு * இமையோர் தமக்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச் சொல்லே * மத்துறு கடைவெண்ணெய்களவினிலுரவிடை யாப்புண்டு எத்திறமுரலினோடிணைந் திருந்தேங்கிய வெளிவே!* என்று நவநீதசௌர்யத்திலே உள்குழைந்த ஆழ்வாரும் *ஏறுபாய்ந்தது. மாயமாவினை வாய்பிளந்தது, பேய்முலையுண்டது, சாடிறுத்தது, புள்வாய் பிளந்தது. களிறட்டது முதலியவற்றையும் பலகால் பேசி * அதுவிதுவுது வென்னலாவனவல்ல, என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்* என்று பேசிப் போந்தார். ஆகவே அப்பெருமான் செய்தருளின விரோதி நிரஸநச் செய்கைகளையும் விடாது அநுபவித்து உபந்யஸிப்போம். ... ...

---

1. தந்தைகாலில்விலங்கற வந்துதோன்றியது

பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும். ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாங்குவதுபோல் மிகவருத்தமாம். ஆதலால், த்வாபரயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையை அடைந்து, அச்சபை நடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப்படுத்தவேணுமென வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு நான்முகன் சிறிது காலம் யோசித்து இது நம்மாலாகாது; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வலோக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர் மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவேணும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமனைத்தொழுது துதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள் புரிந்த சிந்தைகொண்டு அவர்கட்குக் காட்சிதந்து யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி, ''ஓ தேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன். முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கச்யபரும் அவரது மனைவியான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவகிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கின்றேனென்று முன்பு வரமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாதுபரித்ராணமும் துர்ஜநவிநாசமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக் கடவேன்; நீங்கள் போகலாம்'' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்ய; அவர்கள் பரமாநந்தத்துடன் விடைபெற்றுத் தத்தம் ஸ்தானங்களை அடையலாயினர். அக்காலத்தில் மதுராநகரத்தில் யதுவம்சத்தாரில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்மிகன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்துகொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்துகொண்டு தன் பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்றும் தள்ளிவிட்டுத் தான் அரசாண்டு வருங்காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாய் யுக்தவயது வாய்ந்தவளான தேவகியை வஸுதேவருக்கு விவாஹம் செய்வித்து அவ்விவாகம் முடிந்த பின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற்கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரேற்றிக் கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில், ''ஓ! அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ, அத்தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது'' என்று அசரீரவாக்குப் பிறக்க, அதனைக்கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுகிட்டு, 'இனி நாம் தப்ப வழி யாது?' என்று யோசித்து, 'இத் தேவகி பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்று விடுவோம்' என்றறுதியிட்டுக் கத்தியை உருவிக் கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வசுதேவர் அவனுக்குப்பலதருமங்களை

யும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் நல்லுபாயமாக 'அப்பா! உனக்கு இவள்கையால் சாவு இல்லையே; இவளுடைய பிள்ளை கையினாலல்லவோ சாவுநேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுக்தமென்றுகொண்டு அத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் [ஆவணி மாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி கூடிய ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் இரவு வ்ருஷபலக்னத்தில்] ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வசுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்றுமுறிந்து விழுந்தொழிந்தது. அப்போதே வஸுதேவர் கண்ணபிரானைக்கொண்டு சென்று திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஸுரக்ஷிதனாயிருக்கும்படி விட்டுவந்தார். ... ... •

2 பேய்ச்சிமுலைசுவைத்துச் சகடத்தைச்சாடி மருதிறுத்தது

ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்கின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானாகிய குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தருளினன்... நந்தகோப கிருஹத்தில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்தே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப்போனாள். கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றான், அதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிறபாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது ... ...

குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவிளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினாற் கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமர[யமளார்ஜுன]த்தின் நடுவே எழுந்தருளும்பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். ... •

3. கண்ணன் வாயினில் வையமேழுங்கண்டது

ஒருநாள் கண்ணன் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் பலராமன் வந்து 'அம்மா! கிருஷ்ணன் மண்ணைத்தின்கின்றான்' என்று சொல்லக்கேட்ட யசோதை ஓடிப்போய்க் கண்ணனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து ஏன் மண்ணைத்தின்றாய்? என்று வெருட்ட, அதற்குக் கண்ணன் 'அம்மா நான் மண்ணைத் தின்னவில்லை; பலராமன் என்மேல் வீணைக் கோள் சொல்லுகிறான். வேணுமாகில்

என் வாயைப் பார்' என்று தன் வாயைத்திறந்து காட்ட, யசோதை அவ்வாய் வழியாக அவனுடைய திருவயிற்றில் ஏழு குலபர்வதங்களையும் ஏழு கடல்களையும் ஏழு தீவுகளையுமுடைய இப்பூமி முழுவதையுங்கண்டு "இவன் ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்" என்று நிர்ணயித்துப் பின்னையும் சிறிது நேரத்தில் அந்த புத்தி மாறித் தன்னுடைய பாலனாகவே யெண்ணிக் கண்ணனை யெடுத்து முத்தமிட்டாள். *ஐய நாவழித்தாளுக்கு அங்காந்திட வையமேழும் பிள்ளைவாயுள் கண்டதுமுண்டு.

4. காளியனுச்சியில் நட்டம்பாய்ந்தது

இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால், யமுநா நதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடும் வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிக்ஷை இட்டருளவேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படிவிட்டருளினன்.

6. தேனுக, அரிஷ்டநேமி, பகாசுர பங்கங்கள்

ஒருநாள் கண்ணபிரான், பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்களோடும் ஆநிரை மேய்த்துக்கொண்டு பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாஸனை வீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டையடைந்து அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதை வடிவங்கொண்ட தேநுகாஸுரன் கோபமூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச் சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேல் எறிந்து அழித்து, பிறகு எல்லாருமாய் அங்குள்ள இனிய கனிகளை அருந்திப் பொழுதுபோனவாறே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். ... ... ஒருநாள் கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வடிவங்கொண்டு பசுக்களையெல்லாம்முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவனது வயிற்றிலே ஓரடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனை அடித்துக் கொன்றனன். ஒருநாள் பகன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக்கிழித்து அவனை அழித்தனன். ... ...

6. குருந்தொசித்துக் கன்றினால் விளவெறிந்து குன்றெடுத்துக் கோநிரைகாத்த கதைகள்.

ஒருநாள் வேறொரு அஸுரன், கண்ணபிரான் மலர்கொய்வதற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்துவீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக்கொல்லக் கருதியபோது, மாயவனை கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன்வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனன், ... கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ் வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் முன்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர். இது முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவது போலாம். ... ... *

கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் கட்டளைப்படியே நாம் ஒழுக வேண்டும்' என்று அறுதியிட்டனர். இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்ருது வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் 'பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வது தகுதி; இக்கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதையின் ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்களுக்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல் மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தந மலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா வுயிர்களையும் காத்தருளினன். ... ... *

7. ஆய்ச்சியரது துகில்களையும் வளைகளையுங் கொண்டு குரவைகோத்துக் குடக்கூத்தாடின கதைகள்

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ ப ஸ் த் ரீ க ள் கண்ணபிரானிடங்கொண்ட வேட்கை மிகுதியினால் அவன் தம்மிடம் காதல் விஞ்சுமாறு நோன்புநோற்று அந்நோன்பின் முடிவில் யமுனாநதியிலே நீராட அப்போது அவர்கள் இடைச்சாதியொழுக்கத்தின்படி கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டுப்போன ஆடைகளையெல்

லாம் கண்ணன் ரஹஸ்யமாகவந்து எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்ததொரு மரத்தின் மேலேறியிருந்து சிறிதுபோது அவர்களை அலைக்கழித்துப்பின்பு அவர்கள் கை கூப்பி வணங்கி மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதனால் அவர்களுக்கு அத்துகில்களை அளித்தருளினன் ... ... மற்றொருகால், கண்ணபிரான் தன்னிடம் விருப்பமுற்ற ஆயர்மாதருடைய ஆவலைத் தீர்க்கக் கருதி சரத்காலத்தில் ஓரிரவில் யமுனைக் கரையில் நின்று வேணுநாதம் செய்ய, அதனைக்கேட்ட இடைப்பெண்களெல்லாரும் மாமியார் மாமனார் முதலியோரையும் மதியாமல் காவல் கடந்து புறப்பட்டுச் சென்று க்ருஷ்ண கோஷ்டியில் அந்வயிக்க, அன்றிரவு அவர்களுடன் பரமபோக்யமாகக் குரவைக் கூத்தாடினன். [குரவையாவது—ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பலவடிவெடுத்து நின்று மண்டலித்தாடும் ராஸக்ரீடை. அப்பொழுது கோபிமார்கள் பரமாநந்தத்தின் எல்லையிலே நிற்பதைக்கண்ட கண்ணபிரான் 'இது வெள்ளக்கேடாக வொண்ணாது; இந்த ரஸத்தை மாற்ற வேணும்' என நினைத்து அவ்வாயர்மங்கையரைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் ஒளிக்க,கோபீகள் கண்ணனைத்தேடிக் காணாமல் காதல் மீதூர்ந்து அப்பிரானைக் காணுமளவும் தாங்கள் உயிர்தரித்திருக்கைக்காக, ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாகவும் மற்றொருத்தி காளியனாகவும் வேறொருத்தி வேறொன்றாகவும் பாவனைகள் செய்துகொண்டு கிருஷ்ணனுடைய செயல்களையெல்லாம் அநுகரித்துத் தரித்திருக்கையில்; "தாஸாமாவிரபூத் சௌரி: ஸ்மயமாந முகாம்புஜ:, பீதாம்பரதரஸ் ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாத் மந்மதமந்மத:' என்றபடி—புன்முறுவல்செய்து பீதகவாடையுடுத்துப் பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்துடனே எழுந்தருளி அவர்களுக்கு ஸேவைஸாதித்து அப்பொழுதே அவர்களது தாபமெல்லாம் ஆறும்படி பலவித லீலைகளைச்செய்து ஆநந்தப் படுத்தினன்......க்ருஷ்ண லீலைகளில் குடக்கூத்தாடினது மிகச்சிறப்புற்றது. குடக்கூத்து—ப்ராஹ்மணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ்செய்வதுபோல, இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனாலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக அவர்களாடுவதொரு கூத்து; இதனை, தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க இருகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து—என்பர்.

8. சிமாலிகனோடு தோழமைகொண்டு சக்கரத்தால் தலைகொண்டது.

திருவாய்ப்பாடியில் மாலிகனென்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த்தோழனாய் அப்பிரானிடத்தில் பலவகையாயுதங்களையும் பயின்று ஒருவர்க்கு மஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாது ஜனங்களை நலிந்துகொண்டு இதுவே போதுபோக்காக விருந்தான். அதனால் கண்ணபிரானுக்கு அவனை வதஞ் செய்து விடவும் எண்ணமுண்டாயிற்று. ஆனாலும் 'நண்பனாகிய இவனை நாம கொல்வது தகாது' என்ன செய்யலாம்' என்கிற ஆலோசனை யுண்டாயிற்று. ஓருபாயம் தோன்றி, ஒருநாள் அவனை நோக்கி 'நீ இப்படி அஹங்காரியாய் ஸாது ஜனங்களை நலியாநிற்பது தகுதியன்று, என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடிபிதற்றி, 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சி மட்டும் செய்விக்கவில்லையே' என்று கண்ணபிரான் மேற் குறைகூற 'இதில் பழகுவது உனக்கு

முடியாது, எனக்கே அஸாதாரணமானது'' என்று கண்ணன் கூற, 'என்னால் முடியாத தொன்றுண்டோ? நீ அவசியம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க. கண்ணன் இது தான் தக்க ஸமயமென்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலேயெறிந்து கையிலேற்க, 'இது எனக்கு அரிதோ?' என்று மாலிகன் சொல்ல; 'இது உனக்கு அரிதே கிடாய்' என்று கண்ணன் கூறவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன்கைவிரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்து நிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையில் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்துகொண்டு போயிற்று. இக்கதையைப் பெரியாழ்வாரொருவரே தமது திருமொழியில் (2—7—8) *சேமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரந்தால் தலைகொண்டாய்* என்றநுஸந்தித்தருளினர். இப்படி தோழனைச் சாமாறெண்ணினது தகுமோ வென்கிற சங்கைக்குப்பரிஹாரமாக "ஆமாறு அறியும் பிரானே!'' என்று எம்பெருமானை விளித்தார். ... ... *

9. பக்த விலோசனத்து மஹர்ஷி மனைவிகளின் கதை.

ஒருநாள் கண்ணபிரானும் பலராமனும் பசுக்களுடனும் இடையர்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரையிலே சென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்ந்த வளவில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களை நோக்கித் தங்களுடைப் பசியின் கொடுமையைக் கூறி 'இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப் போக்கி யருளவேணும்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் ப்ரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தை யறிந்த கண்ணபிரான், 'ஓ பிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சில மஹர்ஷிகள் ஆங்கிரஸமென்னும் வேள்வியை அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களிடம் போய் என் பெயரையும் என் தமையனார் பெயரையும் சொல்லி, இன்னாரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புங்கள்; பசிதீரும்' என்று கட்டளையிட்டனுப்பினான்; அவர்களும் அங்ஙனமே அவ்விடஞ்சென்று விநயத்துடன் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில் வேண்ட, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர் பிள்ளைகளின் பேச்சைச் செவி கொடுத்துங் கேளாதொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ண பலராமர்களிடம் மீண்டு வந்து செய்தியைச்சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'பிள்ளைகாள்! அந்த மஹர்ஷிகளுடைய தர்ம பத்னிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ் சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லி ப்ரஸாதம் கேளுங்கள்; அப்பெண்டிர் தவறாது தந்திடுவர்கள்' என்று சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்னிகளிடமனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ் சென்று அந்த ரிஷிபத்னிகளை நமஸ்கரித்து 'அம்மனைமீர்! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்த பிரானும் பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர்; அவர்களோடு அநுசரர்களாக வந்த அஸ்மதாதிகளும் களைத்திருக்கின்றோம்; எல்லாரும் பசி தீர்ந்து மகிழும்படி ப்ரஸாதம் தரவேணும்' எனவேண்ட; அப்பெண்டிர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண நாம ச்ரவணமாத்திரத்திலே பரமாநந்தமடைந்து உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்து உடனே பக்ஷ்யம், போஜ்யம்,

லேஹ்யம், சோஷ்யம் என நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களையும் நல்ல பாத்திரங்களிலெடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களிருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன் பிறந்தார் பர்த்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவு தடுத்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு உடன்படாதாராய் நிலைநின்ற பக்தி நிஷ்டையை யுடையவர்களாய் விரைந்து வந்து யமுனை யாற்றங்கரைச் சோலையிலே நம்பி மூத்த பிரானையும் கண்ணபிரானையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அன்னவர்க்கங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பரமாநந்த பூரிதர்களாய் மீண்டு சென்றனர்; அவ்வடிசிலைக் கண்ணபிரான் அவ்வாயர் பிள்ளைகளுக்குத் தந்து தானும் அமுது செய்தான்—என்ற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தில் இருபத்து மூன்றுமத்யாயத்தில் விரிவாகக் காணத்தக்கது. ரிஷிபத்னிகள் இவ்வண்ணமாக அடிசில் கொணர்ந்து கொடுத்தது ஒரு நாளேயல்ல! நாடோறும் கண்ணபிரான் யமுனையாற்றங்கரைச் சோலைகளிலே வந்து ஆநிரை மேய்த்துக் களைத்துப் போகிறானென்றுணர்ந்து அப்பெண்டிர் நெடுநாள் வரையில் நாடோறும் பகலில் உச்சி வேளையில் கொணர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்களென்றும், ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் அடிசில் கொணரும் ஸமயத்துக்குச் சரியாகக் கண்ணபிரானும் களைப்புடன் அவ்வடிசிலை எதிர்பார்த்து அத்திக்கையே நோக்கியிருப்பனென்றும் ஆண்டாள் பாசுரத்தினாலறியலாகிறது. அப்பாசுரம் நாச்சியார் திருமொழி. (12-6) *வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது, ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்துய்த்திடுமின்* என்பதாம். ... ...

10. பிலம்பன்தன்னை வென்ற பாண்டிவடத்துக் கதை.

யமுனையாற்றங்கரையில் பாண்டீரவடமென்று பெரியதோராலமரம். அதனைப் பாண்டிவடமென்றாள் ஆண்டாள். நாச்சியார் திருமொழியில் (12 7.) ¤பிலம்பன் தன்னைப் பண்ணழியப் பலதேவன் வென்ற பாண்டிவடத்தென்னை யுய்த்திடுமின்¤ என்ற பாசுரம் காண்க. கம்ஸன் கண்ணனை நலியுமாறு ஏவின பல அசுரர்களில் ப்ரலம்பாஸுரனென்பவனு மொருவன். இவன் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து தீங்குசெய்ய கண்ணனும் பலராமனும் இவனை விளையாட்டாகத் தள்ளிக்கொண்டு போய்ப் பாண்டிவடத்தருகில் சேர்த்துப் பலராமன் கொன்றிட்டனன். இச் சரிதையைப் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளுமே அநுஸந்தித்தனர். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (3-6-4) தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுகளடக்கவுழக்கி¤ என்ற பாசுரத்தினால் இந்த ப்ரலம்பாஸுரவதத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களி லொன்றாகவே யநுஸந்தித்தார். ஆண்டாள் அங்ஙனன்றிக்கே 'பிலம்பன் தன்னைப் பண்ணழியப் பலதேவன் வென்ற" என்று புராணரீதி வழுவாது பலராம க்ருத்யமாகவே பேசினள். பெரியார் இதனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சேஷ்டிதமாகக் கூறினது தவறுதானே என்ன வேண்டா, ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சூர்ப்பணகாபங்கம் செய்தது இளைய பெருமாளாயிருக்கவும் அதனைப் பெருமாளுடைய செயலாகவே ஆழ்வார்களநுஸந்தித்ததோடொக்குமிது.

11 ஏழ்விடைசெற்றுப் பின்னைதோள்புணர்ந்ததும் கேசியின் வாய் கீண்டதும்.

கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாய் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை விவாஹசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையுங் கண்ணபிரான் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன். [இதைப்பற்றித் தனியுபந்யாஸம் காண்க.].........ஒருநாள் கம்ஸனாலேவப்பட்ட கேசி என்பானோர் அஸுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்து வர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினான். [திருவாய்ப்பாடி நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தன.] ... *

12. வடமதுரையில் கூனி கூன் நிமிர்த்தது.

கம்ஸனால் வில்விழவுக் கென்று அக்ரூரரையிட்டு அழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் பலராமனோடு வடமதுரை யெழுந்தருளும்போது ராஜவீதியில் சந்தனக்கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகிற மங்கைப் பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு 'நங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டு போகிறாய்?' என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக்கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிச் செய்தது கேட்டு அவனது திருக்குணங்களினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் 'அழகனே! நான் நைகவக்கிரை யென்பவளென்றும் கம்ஸனாலே சந்தநாதிப் பூச்சுக்கள் ஸித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயோ?'' என்ன; கண்ணன் 'எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னவுடனே, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இவளிடத்தில் மிகவும் ப்ரஸந்நனாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை அமுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக்கோணல் நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற்சிறந்த உருவினளாக்கி யருளினன். ... ... *

13. கம்ஸனது வில்லைமுறித்துக் குவலயாபீட யானையைக்கொன்று மல்லர்களை மடித்துக் கஞ்சனைக் கொன்ற கதைகள்

வடமதுரையில் கம்ஸனுடைய படைச்சாலையை விசாரித்து அங்குச்சென்று அவனது வில்லை யெடுத்து முறித்தெறிந்து கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீட மென்னும் மதயானை கோபித்துவர அவ்யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர் தொலைத்துவிட்டு உள்ளே செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்

லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அவ்யாதவ வீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்றுவென்றிட்டுப் பிறகு மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் கண்ணபிரான். ... *

14. பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப் பரிசழித்தது.

பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அரசன் பிறந்திருந்தான்; பல மூடர்கள் திரண்டு 'நீதான் வாஸுதேவன்' என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவனும் 'நானே வாஸுதேவன்' என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்து கொண்டு, தூதனை யழைத்து "நீ கிருஷ்ணனிடம்போய் என் பெயரைச் சொல்லி இன்னான் வாஸுதேவனாயிருக்க, நீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக் கூடாது! இன்று முதல் விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனைவென்றாயாகில் தரிக்கலாம்' என்று சொல்ல வேண்டியது" என்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத் தூதன் வந்து கிருஷ்ணனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரிய திருவடியின்மீதேறிச் சென்று போர் செய்து அப்பௌண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொன்றொழித்தனன். ... ... *

15. வாணன் தோள்களைத்துணித்து வாணனுக்கருள்புரிந்தது.

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற்பிறந்த பாணாஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனக் கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய், தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ்செய்ய வேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரால் அறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரிய திருவடியை நினைந்தருளி, உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடுங்கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல்காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு

ஜ்வரத்தை உண்டாக்கி, அதன் சக்தியினுலே அதனைத் துரத்திவிட்ட பின்பு, சிவபிரானது அநுசரராகையால் பாணுஸுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஐவரும் தன்னேடு எதிர்த்துவர, அவர்களை யும் நாசஞ்செய்து, பாணுஸுரனேடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணுஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம் படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமானமான தனது சக்ராயுதத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்து, அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரை யாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாகவிருக்கையில், பரம சிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப்பலவாறு பிரார்த்தித்ததனுல்அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத்தொழுது அநிருத் தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டுவந்தனன்.

16. நரகாசுரனை நாசஞ்செய்து கற்பகங் கொணர்ந்த கதை

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனுய்ப் பிறந்தவனும் அஸமயத்திற் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனுல் அஸுரத்தன்மை பூண்ட வனுமான 'நரக' னென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷ மென்னும் பட்டணத்திலிருந்து கொண்டு ஸகல பிராணிகளையும் நலிந்து தேவ ஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகள் பற்பலரையும் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவர்களின் தாயான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சி வந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன் வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தை யடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவ னது மந்த்ரியான 'முரன்' முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகா ஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினுருயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளையும் ஆட் கொண்டு நரகனுல் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரன் தாயான அதிதி தேவியின்) குண்டலங்களை அவ்வதிதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடன் தோள்மேலேறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச் செல்ல, அங்கு இந்தி ராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப் பெண்ணுகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்க வில்லையாதலின், அதனைக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி 'பிராண நாதனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவிசாத்தி உடனே அந்த

வ்ருக்ஷத்தை வேரோடு பெயர்த்துத் தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இந்தி ராணி தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர் செய்த இந்திரனை ஸகல தேவ ஸைந்யங்களுடன் சங்கநாதத்தினாலே பங்கப்படுத்தி, பின்பு பாரிஜாத மரத்தை த்வாரகைக்குக் கொண்டுவந்து ஸத்யபாமை வீட்டுப்புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன். ... ... *

17. ஆமையையாய்க் கங்கையாய்.........தானுமான கதை

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (4-9-5) *ஆமையாய்க் கங்கையாய் ஆழ்கடலா யவனியாய் அருவரைகளாய், நான்முகனாய் நான் மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணை யாய்த் தானுமானான்* என்கிற பாசுரத்தில் ஓர் அற்புதமான வரலாறு அநுஸந்திக் கப்பட்டுள்ளது. மேலெடுத்த பாட்டின் மூன்றாமடியில்*சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச * என்றிருப்பதனால் நாரதமஹர்ஷி செய்த துதியின் அநுவாதமிது வென்று தெரியவரும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் ரைவதக மலையில் எழுந் தருளியிருந்தபோது, ஸ்ரீ நாரதமஹர்ஷி வந்துவணங்கி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானை நோக்கி "ஸர்வதேவர்களிற்காட்டிலும் நீர் ஆச்சரியகரரும் தன்யரு [தன்யன்—க்ரு தார்த்தன்] மாக இராநின்றீர்; இங்ஙனிருப்பார் இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, கண்ணபிரான் அதைக்கேட்டுப் புன்முறுவல் செய்து, "முனிவனே! தக்ஷிணைகளோடு கூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தன்யனாகவும் சொல்லப் பட்டவன்" என்றருளிச்செய்ய, அதனைக்கேட்ட முனிவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, "பிரானே! தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்யத்தினால் அடியேன் மிகவும் மகிழ்வுற் றேன்; இனி வந்தவழியே விடை கொள்ளுகிறேன்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்து போக நினைத்தவளவில், அங்குக் கண்ணனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த அரசர்கள் இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் நாரதமுனிவற்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருமுக மண்டலத்தை நோக்கி நாரத முனிவன் தேவரீரைக் குறித்துச் சொன்ன வாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாக தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்கியமுமாகிற இந்த மஹாரஹஸ்யம் எங்களுக்கு இன்ன தென்று விளங்கவில்லை, இதனை விரித்துரைக்க வேணும்" என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணபிரானும் அம்முனிவன்றன்னையே கூறுமாறு நியமித்தருள, அம்முனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத் தொடங்கினான். நான் ஒருகால் கங்கைக் கரையிலே த்ரிஷவணஸ்நாநாதிகளைப் பண்ணிவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்த வளவில், கூப்பிடுவழியளவு அகலமும் அதில் இரட்டி நீளமுமாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்பு முழுதும் பாசிபற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக் கண்டு "இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையும் சிந்தி யாமல் சங்கையற்றுத் திரியாநின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்தையுடையனாகா நின்றாய், தந்யனாகா நின்றாய் என்று அறுதியிட்டிருக்கிறேன்" என்று நான் சொல்ல; அதனைக் கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்து, ஒரு மனுஷ்யன் சொல்லுவதுபோல, "வாரீர் முனிவரே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்ஙனே தன்யனாகா நின்றேன்? என்னைப்போன்ற பதினாயிரம் ஸத்வங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கங்காநதி யன்றோ அங்ஙனாவது!" என்று சொல்ல, பிறகு நான் அக்கங்கையைக் குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவுகொண்டு நின்று ஆமையைப்

போலவே சொல்லி "என்னைப்போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்தற்கிடமான கடலன்றோ ஆச்சரியமும் தந்யமுமாவது" என்று சொல்ல, பிறகு நான் அக்கடலை நோக்கி அங்ஙனே சொல்ல அக்கடல் என்னைப்பார்த்து "நீ சொன்னவை யிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின் மேல் நான் வாஸம் பண்ணு நிற்கிறேனோ அப் பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது" என்ன; பிறகு நான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்து கொண்டு "ஆச்சரிய பூதையாகா நின்றாய், தந்யை யாகா நின்றாய்" என்று சொல்ல, அதுகேட்ட பூமி "யான் அங்ஙனுள்ளவளல்லள், எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை" என்ன, பிறகு நான் அப்பர்வதங்களைக் கிட்டி அங்ஙனே சொல்ல, அவை என்னைப் பார்த்து "அப்படிப்பட்டவை நாம் அல்லோம், பிரஜாபதியான பிரமனன்றோ இவை யிரண்டையுமுடையான்" என்ன, பிறகு நான் பிரமனைச் சென்று கிட்டி அடைவுபட அநுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு "பிரமனே! ஆச்சரியனாகா நின்றாய், தந்யனாகா நின்றாய், உன்னை யொப்பார் ஆருமில்லை என்ன; அதைக்கேட்ட பிரமன் என்னைப்பார்த்து "இங்ஙனே என்னைப் புகழ்வதென்? ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணம் என்னும் பெயரையுடையனவும் தத்துவங்களை உணர்த்துவனவும், உலகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றனவுமான வேதங்களன்றோ அப்படிப் பட்டவை" என்ன, பிறகு நான் வேதங்களைக் கிட்டி 'நீங்களன்றோ ஆச்சரிய பூதரும், தந்யரும்" என்ன, அந்த வேதங்கள் என்னைப் பார்த்து "நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாதலால் எமக்குப் பராயணங்களான [பராயணம்—சிறந்த கதி] அந்த யஜ்ஞங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை" என்ன, பின்பு நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப் பார்த்துப் புகழ்ந்து "உலகத்தில் உங்களிற் காட்டில் ஆச்சரியங்களுமில்லை, தந்யங்களுமில்லை" என்ன, அந்த யஜ்ஞங்கள் என்னைப் பார்த்து ஆச்சரிய சப்தமும் தந்ய சப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை. விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ்விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்த கதி; தீயில் ஹோமம் பண்ணப்பட்டு எம்மால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நெய்யை அவ்விஷ்ணு தானே கொடுக்கிறார்" என்ன, அதனைக்கேட்ட யான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின் நடுவே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானைக் கண்டு ஸேவித்து "நீர் ஆச்சரியருமாகா நின்றீர், தந்யருமாகா நின்றீர்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு உத்தரமாக "தக்ஷிணைகளோடு கூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தந்யனாகவுஞ் சொல்லப்பட்டவன்" என்று கண்ணபிரானருளிச்செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ்வித்தது.

எங்ஙனே யென்னில்—எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணையோடே கூடியிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே, "தக்ஷிணையோடு கூட நான் ஆச்சரியனாகா நின்றேன், தந்யனாகா நின்றேன்" என்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்த இவ்வாக்கியத்தினால் என்னுடைய ப்ரச்நம் நிறைவேறிற்று என்று சொல்லி, முதலில் ஆமையிடத்துச் சொல்லப்பட்டு, அநந்தரம் பரம்பரையாக இவ்வளவும் வந்த "ஆச்சரியனாகா நின்றாய், தந்யனாகா நின்றாய்,' என்ற வாக்கியம் தக்ஷிணையோடு கூடின இக் கண்ணபிரானைக் குறித்து என்னால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான்சொல்லித் தலைக்கட்டினேன். இனி நான் வந்தவழியே போகிறேன் என்று ஸ்ரீ ஹரிவம்ச—விஷ்ணு பர்வத்தில் நூற்றுப் பதினோராவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கதை இப்பாட்டிற் சுருங்க அருளிச்செய்யப்பட்டதென்க.

காண்டவ வனத்தைத் தீமூட்டிவிட்ட கதை

ஒருநாள் அக்நிபகவான் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுனனும் கண்ண பிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணார்ஜுநர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவு வேண்ட, 'வேண்டிய உணவை அளிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உடனே அவ்வந்தணன் தான் இன்னானென்று உண்மை தெரிவித்துக் காண்டவ வனத்தைத் தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட அவர்களும், 'பல கொடிய அசுரர்களும் அரக்கர்களும் துஷ்ட மிருகங்க ளும் நிரம்பியிருக்குமிந்தக் காடு அழிந்தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்நி பகவானை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அனுமதிதந்ததின் பேரில் அக்நி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்ரமித்துப் பூர்ணதிருப்தியாக உண்டனன் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனான கண்ணபிரான் தனது அன்பனான இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டை யழிக்குமாறு அநுமதித்தது அவதார ப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காக வென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்ட ஜந்துஸமூஹங்கள் தொலைந்தொழியும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத் தருளினனென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் காண்டவவனதகனச் சருக்கத்தில்—''மிடைந்த நால்வகை மகீருகங் களு நெடு வெற்பினங்களுந்துன்றி, அடைந்த தானவரரக்கர் பேருரகருக் காலயங் களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றுரல் தக்ககனும் வாழ் கானனமது கண்டார்'' என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ... ... *

துரியோதனன் சபையில் நிலைதடுமாறினது

கண்ணபிரான் பாண்டவ தூதனாய்த் துரியோதனனிடமெழுந்தருள, அக் கண்ணனது வருகையை ஏற்கெனவே அறிந்திருந்த துரியோதனன் ஒருபெருஞ்சபை யைக் கூட்டி அதில் அரசர்களை யெல்லாம் நாற்காலிகளில் வீற்றிருக்கச் செய்து தானும் சிங்காசனத்திலமர்ந்திருந்து அரசர்களை நோக்கி 'ஓ அரசர்களே! இப்போது க்ருஷ்ணன் இங்கு வரப்போகிறான், அவன் வரும்போது ஒருவருமெழுந்து மரியாதை செய்யக்கூடாது; செய்தால் என்னுடைய நிக்ரஹத்திற்கு இலக்காவீர்கள்' என்று கடுமையாக நியமித்துத் தானும் உறுதியுடனிருந்தான். உடனே கண்ணபிரானும் அவ்வாறே எழுந்தருளியாயிற்று. ''ஆனைவரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே'' என்னுமாப்போலே கண்ணனுடைய சோதிச் சுடர்விளக்கம் முன்னமே வந்துலவ, அவ்வளவிலேயே ஸபையிலிருந்த அரசர்களனைவரும் பரவசர்களாய் எழுந்துவிட்டார்கள். அதுகண்ட துரியோதனன் தானும் துடைநடுங்கி யெழுந்து விட்டான். தானெழுந்தது தனக்குத் தெரியாமல் அரசர்களைநோக்கி 'என் கட்ட ளையை மீறி ஏன் எழுந்தீர்கள் என்றுகேட்க, 'பிரபு எழுந்ததனால் நாங்களெழுந் தோம்'என்று அவர்கள்கூற, 'அப்படியா? நானெழுந்தேனா என்ன?' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆசனத்திலுட்கார்ந்துகொண்டான். [இவ்வரலாறு மஹாபாரதத்தில் *யத்தார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபேதிரே* என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

பெரியாழ்வார் (1-8-5) * கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல் விளங்கி, எழுலுற்று மீண்டேயிருந்துன்னை நோக்கும், சுழலைப் பெரிதுடைத் துச்சோதனன் * என்கிற பாசுரத்தில் இதனை யநுஸந்தித்தார்]. ... ... *

துரியோதனனிட்ட பொய்யாஸனத்தினுள் மல்லரை முடித்த கதை

கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்குத் தூதனாய்த் தன்னிடம் வரப்போகிறானென்பதை யறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேனும் க்ருஷ்ணனை முடித்து விடுவதே கருமமென்று துணிந்து ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப் பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அநேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸந மொன்றை யமைத்து அவ்வாஸனத்தின்மீது கண்ணபிரானை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, கண்ணன் அங்ஙனமே அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புகள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் மல்லர்கள் எதிர்த்துவர, பெருமான் மிகப் பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அந்த மல்லர்களை மடிவித்தான். இக்கதையைத் திருமங்கையாழ்வாரொருவரே இரண்டு மூன்றிடங்களில் அநுஸந்திக்கிறார். பெரியதிருமொழி (9-1-8) *அரவுநீள் கொடியோனவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட, அதற்குப் பெரியமாமேனி அண்டமூடுருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்* என்கிற பாசுரத்தில் விச்வரூபமெடுத்த கதையைமட்டு மருளிச்செய்தார். திருக்கடன்மல்லைப் பதிகத்தில் (2-5-5) ''தூதிற் சென்று அப் பொய்யறைவாய்ப் புகப்பெய்த மல்லர் மங்கக் காய்ந்தானை'' என்றவிடத்து அப்போது செய்த மல்லவதத்தை யநுஸந்தித்தார். ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் பாடகத்தெம்பெருமான் மிகப்பெரிய திருமேனியோடு ஸேவைஸாதிப்பது துரியோதனனிட்ட பொய்யாஸனத்தினுள் விச்வரூபமெடுத்த ஸந்தர்ப்பமென்று உணர்க. ... ... *

பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்று கீதையோதிய கதை

கண்ணபிரான், பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இருவகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதாகச்சென்று ''பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமைகொள்ள வேண்டாம்; ராஜ்யத்தில் இருவகுப்பினர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதானமாக அரசாட்சி செய்து வாழுங்கள்'' என்று பலவாறாக அருளிச்செய்ய, அவர்கள் நல்வார்த்தைகட்குச் சிறிதும் உடன்படாமல் 'பராக்ரம மிருந்தால் போர் செய்து ஜயித்துக் கொள்ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குக் கொண்டு சொல்லவே, தான் பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருந்து அவர்கட்கே வெற்றி யுண்டாக்கும் பொருட்டுப் பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்றனன். அங்ஙனம் பாகனாய் நின்ற போதன்றோ கீதோபதேசம் செய்தருள ப்ராப்தமாயிற்று. அப்போது யுத்தம் செய்ய மிகுந்த உத்ஸாஹத்தோடு வந்த அர்ஜுனன் தான் யுத்தம் பண்ணமுடியாதென்று சொல்லும்படி அவனுக்கு மதிவிப்ரமத்தைக் கண்ணபிரான் விளைத்து, அவன் வாயினால் ''சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்'' என்று சொல்லு

வித்து அவனைத் தெளிவிக்கும் வியாஜமாக கீதா சாஸ்த்ரத்தை யவதரிப்பித்தது பரம கருணையினாலாகும். கண்ணபிரான் கீதா சாஸ்திர மருளிச் செய்ததை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியவர் திருமழிசைப்பிரான். இவர் தமது திருவந்தாதியில் "சேயனணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன், ஆயன் துவரைக் கோனாய்நின்ற மாயன் அன்றோதிய வாக்கு" என்றருளியது காண்க. ... ... *

ஆழியால் இரவியை மறைத்து ஜயத்ரதனை மடித்த கதை

மஹாபாரத யுத்தத்தில் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுன புத்திரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவள் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காநாட் பகல்முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் மிடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்நி ப்ரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக் களிப்போடு காணுதற்குத் துரியோதனாதியருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்நிற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயத்ரதனைத் தலைதுணித்தனன். ... *

ஸாந்தீபிநிபுத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்த கதை

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேநனுக்கு முடிசூட்டியபின்பு, அவந்திநகரத்திலிருந்து ஸாந்தீபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் அத்யயநம் பண்ணிப் பிறகு குருதக்ஷிணை ஸமர்பிக்கப் பார்க்கிறவளவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவராகையால் 'பன்னிரண்டு வருஷத்திற்குமுன்பு மேல்கடலில் ப்ரபாஸதீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுகியிறந்துபோன என்புத்திரனைக் கொண்டுவந்து தரவேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க, கண்ணபிரான் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வசிக்கின்ற பஞ்சஜந னென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயினனென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் ப்ரவேசித்து அவ்வசுரனைக் கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தையெடுத்து வாயில்வைத்து முழங்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வ தேஹத்தில் சிறிதும் பேதமில்லாதபடி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினன். [இங்கே சங்காபரிஹாரங்கள் இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்தீபிநியிடத்தில் வேதமோதினனென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்ஙனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர்; *ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்துவளர்ந்தவனான கண்ணன் க்ஷத்ரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் க்ஷத்ரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஹோத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்கைப் பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தா

லாகும் ஜ்ஞாநஜந்மத்தையுங் கொண்டு இருபிறப்பாளராய் 'த்விஜர்' எனப்படுவ ரென்க. ... ...

வைதிகன் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து தந்த கதை

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறு படி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை மனைவி ப்ரஸவிக்கப் போகிறவளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரானிடம் வந்து 'இந்த ஒரு பிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அநுமதி செய்த பின்பு, ஒரு யாகத்திலே தீக்ஷிதனாயுள்ள கண்ணபிரான் எழுந்தருளக் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுநன் 'நானே போய் ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, ப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுமுட்படப் பிரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடங்கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே பிறந்தவளவிற் காணவொண்ணாதே போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுநனை மறித்து, 'க்ஷத்ரியாதமா! உன்னாலேயன்றோ என் பிள்ளை போம்படியாயிற்று, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றோ தடுத்தாய்!' என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன் பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டு வர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டுவந்து தருகிறேன்' என்றருளிச்செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும் தன்னுடன் கொண்டு தேரிலேறி, அர்ஜுநனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி, அத்தேர்க்கும் அவர்கட்கும் திவ்யசக்தியைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்தூரமளவுங் கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன் நிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங்காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு களிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்து வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்கு நின்றும் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளினன். ... ... *

தேரின்மேல் முன்நின்று மோழையெழுவித்தது

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களைத் தேரில்இருத்தித் தான் ஸாரதியாய்த் தேரையோட்டிக்கொண்டு குருக்ஷேத்திரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் தண்ணீர் காணக் கிடைக்காத கொடிய பாலைநிலமாயிருக்க, பாண்டவர்களும் விடாய்த்துத் தேர்க் குதிரைகளும் விடாய்த்து நகரமாட்டாத நிலைமைநேர, பாண்டவபக்ஷபாதியான கண்ணபிரான் கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறியவல்லவனாகையாலே அங்குவாருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ளநீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளைவிட்டு நீருட்டிப்புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டுவந்து தேரிலேபூட்டி நடத்தினன். [இக்கதையை பெரியாழ்வாரொருவர்மட்டும் * மன்னர்மறுக மைத்துனன்மார்க்

கொரு தேரின்மேல் முன்னங்குநின்று மோழையெழுவித்தவன்* (4-2-7) என்கிற பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்தார். இந்த ஸ்தலம் இற்றைக்கும் 'பாணகங்கா' என வழங்கப்பெறுகின்றது. ... ... *

மருமகன்றன் சந்ததியை உயிர்மீட்டுக் கொடுத்தது

பாரதப்போரில் அர்ஜுனன் மகனான அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை கர்ப்பிணியாயிருக்க, அவளுடைய கருவை நோக்கி அச்வத்தாமா பிரயோகித்த அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரீக்ஷித்து] நீறாகியொழிய அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர்பெறுத்தவேணுமென்று ஸுபத்திரையினால் பிரார்த்திக்கப் பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியீறாக ஸ்பர்சித்து "நான் அஸ்கலித ப்ரஹ்மசர்யனும் ஸத்ய வாதியும் அவ்யாஹதைச்வர்யனுமாயின் இக்குழந்தை உயிர்பெறுக" என்று சொல்லுகையில் உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர்பெற்றுக் கருக்குழியில் சேர்ந்து ப்ராப்தகாலத்தில் ப்ரஸவம்பெற்றது. [இதுவும் பெரியாழ்வாரொருவரே அநுஸந்தித்த கதை. மஹாபாரதத்தில் ஆச்வமேதிக பருவத்துக்கு உள்ளீடான அநுகீதாபருவத்தில் 66 to 70 அத்யாயங்களில் பரக்கக்காண்க.] ... ... *

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பெருமை

மஹாபாரத யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்த்ரம் வேண்டியிருந்தது; சிவபிரானை ஆராதித்து அதனைப் பெறவேணுமென்று அவன் முயன்றளவில் இவனுக்கு இத்தனை பரிச்ரமம் ஏதுக்கென்று கருணைகொண்ட கண்ணபிரான் அவ்வர்ஜுனனை நோக்கி "ருத்ரனிடத்தில் நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற ஆராதனையை என் காலிலே செய்து அபேக்ஷிதம் பெறுவாயாக" என்று கட்டளையிட்டுத் தனது முழந்தாளைக் காட்ட, அங்கே அவன் சில புஷ்பங்களை யிட்டு அர்ச்சிக்க, அற்றை யிரவு கனவிலே உருத்திரக்கடவுள் அந்த புஷ்பங்களைத் தனது தலையிலே அணிந்து கொண்டுவந்து காட்சிதந்து அஸ்த்ரத்தைத் தந்து போனான். *பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ரபுஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலி மத்யே பபூவ வீர:க்ருதநிச்சிதார்த்த:* என்கிற ச்லோகம் ஆசாரியர்களால் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளது காண்க. ... ... *

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்திரங்கள் மஹாபாரத ஹரிவம்சாதிகளில் அபரிமிதமாயினும் ஆழ்வார்களநுபவித்தவை இவ்வளவே.

ஆழ்வான், பட்டர், பிள்ளைப்பெருமாள்களின் அநுபவம்

கண்ணபிரான் திறத்து ஆழ்வார்களின் அநுபவத்தைத் தலையாகக்கொண்டு கீழ்விவரணம் நிகழ்ந்தது. ஆசாரியர்களின் அநுபவப்ரகாரங்களை (கூரத்தாழ்வான், பட்டர், பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் ஆகிய இவ்வாசிரியர்களின் க்ருஷ்ண சேஷ்டிதாநுபவப்ரகாரங்களை) இனிப் பேசுவோம். கூரத்தாழ்வான் யமகரத்நாகரமென்று ஒரு பெரிய க்ரந்தம் அருளிச்செய்திருப்பதாக ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றது. அவரே இயற்றியதாக வியாக்கியானமும் கூடவே வெளிவந்திருக்கின்றது. அதில் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதாநுபவங்கள் அற்புதமாயுள்ளன. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் ஆழ்வானருளிச்செய்ததென்பதில் பெரியார்களின் ஸம்ப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலே அதனை விட்டிட்டு, அவருடைய ஸ்தவங்களைக் கொள்ளுகிறோம்.

பஞ்சஸ்தவத்தில் முதல் ஸ்தவமான ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலும் முடிவு ஸ்தவமான ஸ்ரீஸ்தவத்திலும் தவிர, அதிமாநுஷஸ்தவம் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் வரதராஜஸ்தவம் என்கிற மற்றை மூன்று ஸ்தவங்களிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரகுண சேஷ்டிதாநுபவம் மிக மேம்பட்டுள்ளது. அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் முப்பத்து மூன்று ச்லோகமளவும் நரஸிம்ஹ த்ரிவிக்ரம ராமாத்யவதாரங்களை யநுபவித்துப் போந்தார்; முப்பத்து நான்காவது ச்லோகம் முதல் ஸ்தவம் முடிய [இருபத்தைந்து ச்லோகங்களில] ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவமே மிகவற்புதமாகவுள்ளது.

அதிமாநுஷஸ்தவத்திலநுபவங்கள்

[34. "ஸா பூதநா சகடம்" என்னும் ச்லோகத்தில்] கண்ணபிரான் தொட்டில் பருவத்திலேயே செய்த சில சேஷ்டிதங்களைப் பலவாறு நினைத்துநைந்து உள் கரைந்துருகுகிறார். கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியிலே ஒளிந்துவளர்கிறானென்பதையறிந்து அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சிசுவை நாடி புணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னுமரக்கி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு [யசோதைப் பிராட்டியின் வேஷம் பூண்டு] நள்ளிரவில் நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே புகுந்து அங்குத் தொட்டிலில் கண்வளராநின்ற க்ருஷ்ண சிசுவையெடுத்து நஞ்சுதீற்றிய தன் முலையைக் கொடுத்துக்கொல்ல முயல, பகவானுன குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளாலிறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி முடித்திட்டான் என்பது ஒரு கதை: இப்படியே, வீட்டு வாசலிலே வைத்திருந்த சகடத்தின்மேலே ஒரு அஸுரன் வந்து ஆவேசித்து ஏணையில் சயனித்திருந்த கண்ணன்மேலே பாய்ந்து நலியப்புக, முலைப்பாலுக்காக அழுகிற பாவனையிலே சீற்றத்தினால் நிமிர்த்தப்பட்ட திருவடிகளினுலுதைத்தருள அந்தச் சகடம் முறிந்து விழுந்து அஸுரனுட்பட அழிந்ததென்பது மற்றொரு கதை. கண்ணனுடைய தீம்புகளைப் பொறுக்கமாட்டாத யசோதை அவனை வயிற்றிலே கயிற்றினால் கட்டி ஓருரலிலேபிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டதனாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்துவிழ, நளகூபரன் மணிக்ரீவனென்னும் குபேரபுத்திரர்கள் நாரதசாபத்தாலே அம்மரங்களாகக் கிடந்தது

மல்லாமல் கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களும் ஆவேசித்திருந்ததனால் அவர்களும் தொலைந்துபோனதாக மற்றொரு கதை. இம்மூன்று கதைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இந்த பூதநாசகடயமளார்ஜுந பங்கங்களுக்கென்று இதம்பரமாக தனியேயொரு காரியம் செய்ததமையில்லை; பாலுண்கிற பாவனையிலே பூதனையையும், பாலுக்காக அழுகிற பாவனையிலே சகடத்தையும், தவழ்ந்து செல்லுகிற பாவனையிலே இரட்டைமருதமரங்களையும் முடித்தானத்தனை. இவன் இளமைக்குச் சேர ஏதோ காரியங்கள் செய்ய, விளக்கிலே விட்டில்கள் தானாக விழுந்து மாயுமா போலே இவனது அந்யபரசேஷ்டிதங்களிலே பூதநாதிகள் மாய்ந்துபோன உண்மையை யருளிச்செய்தார். இங்ஙனே அவலீலையாக விரோதி நிரஸநம் செய்யவல்லவன் கம்ஸனுக்கு அஞ்சி ஒளித்து வளர்கிறானென்று பேர்பெற்றது ஒரு ஆச்சரியம்! என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

[35. *பஶ்யந்ஸு ஸூரிஷு ஸதா*] கண்ணா! ச்ரிய: பதியாய் நித்யஸூரிஸேவ்யனாய் யோகித்யேயனாயிருக்கிறவுனக்கு நவநீதசௌர்யமென்கிற இந்தக் களவுத்தொழில் எதற்காக? *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமானென்கிறபடியே உபயவிபூதி நிர்வாஹ ஸம்பத்ஸம்ருத்தனாய் நித்யஸூரிகள் கண்வட்டத்திலே ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பவிருந்து அரசுபுரிகின்றவனான நீ யோகிகளுக்கும் எட்டாதே தேடவேண்டியவனா யிருந்துகொண்டு ஆயர்மனைகளிலே புகுந்து வெண்ணெய் திருடினாயென்பது பொருத்தமாயில்லையே யென்கிறார்.

[36. *யம் துர்க்ரஹம் ஸுமநஸோ மநஸாபி.] வெண்ணெய் களவுகண்டதோடும் நில்லாமல் அக்குற்றத்திற்காக உரலோடு கட்டுண்டுமிருந்து அக்கட்டை அவிழ்த்துகொள்ளவும் மாட்டாமல் விக்கிவிக்கியழுதாயென்று கேள்விப்படுகிறோம்; எப்படிப்பட்டவர்களின் மனதுக்கும் எட்டாதவனென்று பிரமாணங்களினாலோதப்படுகின்ற நீ ஓர் அபலைகையிலே அகப்பட்டு நின்றதும், எல்லாருடைய கருமபந்தங்களையும் அறுக்கவல்ல நீ பந்தமடைந்து கிடந்தாயென்பதும், ஸர்வசக்தனான நீ அந்த தாமபந்தத்தை அறுத்தெறியமாட்டாமல் அசக்தரைப்போலே அழுது ஏங்கி நின்றாயென்பதும் என்ன விசித்திரம்! என்ன மாயம்! என்கிறார்.

[38. ஸத்யேவ கவ்யநிவஹே] *அம்பரமே தண்ணீரே சோறேயறஞ் செய்யுமெம்பெருமானான நந்தகோபாலனுடைய திருமாளிகையிலே பிறந்துவைத்து, அங்கே வெண்ணெய் பால் தயிர் நெய்களுக்குக் குறையுண்டாய்ப் பிறர்மனைகளிலே புக்குக் களவாடவேணுமோ? *வைத்த நெய்யும் காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும் இத்தனையும் பெற்றறியேனெம்பிரான் நீ பிறந்த பின்னை* என்று எசோதை சொல்லும்படி தன்னகத்திலேயுள்ள கவ்யமடங்கலும் புஜித்தும் அதில் பர்யாப்தி பிறவாமே அசலகங்களிலும் புக்குக் களவு செய்தது என்னோ? *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு* என்றும் *மோரார் குடமுருட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெய்க்கலத்தையுடைத்தும் மோர்க்குடத்தை யுருட்டியும் போந்தது என்னோ? *பானையில் பாலைப் பருகிப் பற்றாதாரெல்லாம் சிரிப்ப* என்றும் *வேயினன்ன தோள்மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவ

னென்று ஏசநின்ற வெப்பெருமானென்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆய்ச்சியர் சிரிக்க நின்றதுதானென்னே? என்கிறார்.

[39. *யந்நாம நாத! நவநீதம்] ஒரு நாள் ஓரிடத்திலே கண்ணன் வெண்ணெய்க்களவு செய்யாநிற்கச்செய்தே உடையவர்கள் வருகிற சுவடறிந்து கையது வாயதான வெண்ணெயை மறைத்திட வேணுமென்றெண்ணி 'வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெயிருக்கக்கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படும்; கையிலும் வாயிலுமில்லாதபடி ஆக்கிவிடுவோம்' என்றெண்ணி வெண்ணெயை உடம்பெல்லாம் பூசிக்கொண்டு 'இனி நாம் யாருக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை' என்று நிர்ப்பயனாய் வெளிப்புறப்பட்டனனும்; அந்த விநோத சேஷ்டிதத்தையநுஸந்தித்து 'என் நாதனே! இப்படியும் ஒரு மௌக்த்யமுண்டோ? நவநீதசௌர்யத்தை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளிப்படும்படியான காரியம் செய்தாயே; இது வஸ்துத: மௌக்த்யத்தாலோ? அல்லது மௌக்த்யபாவனையாலோ சொல்லாயென்கிறார்.

[40. *த்வாமந்யகோபக்ருஹகவ்யமுஷம்] கண்ணபிரான் நவநீதசௌர்யத்துக்காகக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டுகிடந்தபடியை "மத்துறு கடைவெண்ணெய்களவினிலுரவிடையாப்புண்டு, எத்திற முரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!" என்று (திருவாய்மொழியில்) அநுஸந்திக்த நம்மாழ்வார் ஆறு மாதம் மோஹித்திருந்தாரந்தோ! என்றீடுபடுகிறாரிந்தச்லோகத்தில்; "தே தாத்ருக் சரிதம் ஆர்ய ஜநா: ந ஸஹந்தே" என்று இந்தச்லோகத்திலுள்ளதந்த இதுவே பொருள். இதில் "த்வாம் தாமபரிணுமஜுஷா ப்ரேம்ணா பபந்த" என்றதும் இன்சுவைமிக்கது. அன்புதானே தாம்பாக வடிவெடுத்ததென்றும், அதனால் கட்டினானென்றும் தெரிவித்தபடி.

[41. *மாத்ரா யதி த்வமஸி*] பிரானே! "க்ருதப்ரதிக்ருதம் ஸர்வேபி தத் குர்வதே" என்றொரு நியாயமுண்டு; நன்மை செய்தார்க்கு நன்மை செய்கையும் தீமைசெய்தார்க்குத் தீமைசெய்கையும் க்ருதப்ரதிக்ருதமாம். உன்னைக் தாம்பாலே கட்டினவள் உன்தாய்; அதற்கு நீ ப்ரதிக்ரியை செய்ப விரும்பினால் அவளை நீ தாம்பாலே கட்டப்பார்ப்பது யுக்தமாகும்; அது செய்யமாட்டிற்றில்லை; பின்னை என் செய்கின்றாயென்னில், அந்த அபதாநத்தைக்கேட்டு ஈடுபட்டுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்நிற்கிற ப்ரேமபரவசர்களினுடைய ஹ்ருதயத்தை யன்றோ நீ பந்திக்கிறாய்; ஆர்பக்கலிலே செய்யவேண்டியதை ஆர்பக்கலிலே செய்கிறாய்? என்கிறார். பக்தர்களின் ஹ்ருதயத்தை பந்திக்கையாவது—அந்த ஸௌசீல்யத்திலே யீடுபட்டு எத்திறம்! என்று நெஞ்சு பிணிப்புண்டிருக்கை.

[42. *காந்தாலகாந்தமமலம்*] இதில் கண்ணபிரானுடைய திருமுகமண்டலத்தை ஆச்சரியமாக வருணித்து, இப்படிப்பட்ட திருமுகமண்டலத்தை யுடையையான நீ ஆயர்மனைகளிலேபுக்கு ஆய்ச்சிகளின் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டாயோ? அன்றி வெண்ணெய்தான் கொண்டாயோ? என்று கேள்வி கேட்கிறார். இதற்குக் கண்ணபிரானே விடைகூறவேணும்; இரண்டையுங்கொண்டேன் என்பனோ? இரண்டத்தொன்று கொண்டேன் என்பனோ? ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்

திலும் இங்ஙனே கேள்விகேட்டிருக்கிறார் *ஸுந்தரோருபுஜ! நந்த நந்தந:* என்னும் சுலோகத்திலல்.

[44. *கோபால போதககதயா*] பிரானே! ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களையே காட்டி பரத்வத்தையொளித்து மநுஷ்யபாவனை கொண்டாடவந்த விடத்திலே பரத்வமே பொலியும்படியான அதிமாநுஷக்ருத்யங்களையும் ஊடே வெளியிட லாமோ? *ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்தி மகனாயொளித்து வளர்ந்தது உன்னுடைய சக்தி விசேஷங்களையெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படியிருக்கும்போது "இந்திரனுக் கென்றாயர்களெடுத்த எழில் விழவில் பழநடை செய் மந்திரவிதி" என்னப்பட்ட இந்த்ரஸமாராதனையை விலக்கி மழைவந்தெழு நாள் பெய்யும்படி செய்வித்து ஆனுயருமாநிரையுமலறும்படியும் செய்வித்துக் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையையேந்தி "கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில" என்னும்படி வாடாதே வதங்காதே நின்றது என்னோவென்கிறார்.

[48. அம்போதநீலம்] *மழைகொலோ வருகின்றது! என்னும்படி கண்டார் கண்குளிரும் நிறத்தனாய், இலங்கொளி சேரரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணனாய், சுருங்கண்தோகைமயிற்பீலியணிந்தவனாய், இடவணரை யிடத்தோளொடுசாய்த்து இருகைகூடப் புருவம் நெறிந்தேறக் குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் குழலூதுபவனாய், சீலைக்குதம்பையொருகாது ஒருகாது செந்நிற மேல்தோன்றிப்பூ கோலப் பணைக்கச்சுங் கூறையுடையும் குளிர்முத்தின் கோடாலமுமான கோபாலவேஷம் பொலிந்தவனான உன்னை, "காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்" என்று எசோதைப் பிராட்டியும், "என்றுமிவனையொப்பாரை நங்காய் கண்டறியேன் ஏடி! வந்து காணாய்" என்று ஆய்ப்பெண்டுகளும் அழைத்துக்காட்ட, அக்காலத்தில் காணப்பெற்றவர்களன்றோ க்ருதார்த்தர்கள். பாக்யாதிசயத்தாலே அன்றிருந்து காணப்பெற்றார்கள்; தௌர்ப்பாக்யத்தாலே நாம் இன்றிருந்து இழந்தோம் அந்தோ! என்றாராயிற்று.

[49. *கோவர்த்தநோ கிரிவரோ யமுநா நதீ ஸா*] அக்காலத்திற் பிறவாதே இழந்தவர்களுக்கும் இப்போது ஒருவாறு நெஞ்சு தேறுவதற்கு வழியுண்டென்கிறார். *காலிகளுய்ய மழைதடுத்துக் கொற்றக்குடையாகவேந்தி நின்ற கோவர்த்தனகிரியை இற்றைக்கும் காணப்பெறுகிறோம்; ஆய்ச்சிகளும் கண்ணபிரானுமாகத் திளைத்த தூயபெருநீர் யமுனைத்துறை அழிந்ததில்லையே; *இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடின விருந்தாவனம் இன்றும் காணலாயிருந்ததே; மன்னு வட மதுரையும் மன்னியிருக்கப் பெற்றோமே; [பவச்சரண சாரஜுஷ: ப்ரதேசா: ஏதே க்ருதிநாம் ஜநாநாம் அத்யாபி ஹந்த! ஸுலபா:] அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடுகொண்டு தரிக்கவிருப்பார்க்கு அன்று அவனெடுத்த குன்றமும் பெண்களுடன் திளைத்த யமுனையும் வேட்டையாடி நின்ற விருந்தாவனமும் திருவவதரித்தவிடமான வடதிசை மதுரையுமுண்டாய்த்தேயென்கிறார்.

[50. ப்ருந்தாவநே ஸ்திரசராத்மக] அன்று ப்ருந்தாவனத்திலே ஜனித்திருந்த சேதநாசேதநங்கள் பலவுண்டே; அவற்றுள் ஏதேனுமொரு வஸ்துவாக

அப்போது ஜனிக்கப்பெற்றிருந்தேனாகில் இன்று ஸம்ஸாரியாய்ப்பிறந்திருக்க நேர்ந்திராதே; அந்தோ! நல்லடிக்காலத்தைப் பாவியேனிழந்தொழிந்தேனே! ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணின காலத்திலே யிழந்த பாவிகளுக்கு இனியொரு நல்லகால முண்டாகப்போகிறதோ? உன் திருவடிசேர இனி என்றைக்கு ப்ராப்தியாமோ வென்று முடிமேல் மோதிக்கொள்வதுபோல இந்த ச்லோகமமைந்துள்ளது.

[51. *ஹா ஜந்ம தாஸு ஸிகதாஸு*] ராஸக்ரீடையென்கிற குரவைக்கூத்தினால் நெடும்போது விளையாடிப் பரமானந்த ரஸமாய்ச் சென்றவளவிலே இது ஸாத்மிக்க வேணுமென்று கண்ணபிரான் பெண்களைப் பிரிந்து மறைந்த காலத்திலே விரஹம் தின்றவுடம்போடே பெண்கள் ஆற்றமாட்டாமே கண்ணனுலாவிப்போன அடிச்சுவடு பொருந்திய மணற்கொட்டகங்களிலே உடம்பையிட்டுப் புரண்டு ஒருவாறு ஆச்வஸித்தார்களென்று ப்ரஸித்தமானவொரு விருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து, அந்தோ! அந்த மணல்களிலே ஒரு மணலாகவாகிலும் பிறவாதொழிந்தேனே பாவியேனென்று வயிறு பிடிக்கிறாரிதில்.

[53. *யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத்*] கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களை யநுஸந்திக்கும்போது "மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடு பட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவை கீறி நிச்சலுந் தீமைகள் செய்வாய்" என்றும் "தொத்தார் பூங்குழல் கன்னியொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டுபுக்கு முத்தார்கொங்கை புணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்" என்றும் பலபல தூர்த்த சரித்திரங்களை யநுஸந்திக்க நேர்கின்றது. இவையெல்லாம் ஹேயதமங்களான சேஷ்டிதங்களன்றோ வென்று சிலர் அருவருப்புக் கொள்ளக்கூடுமென்று கருதிய கூரத்தாழ்வான் இந்த ச்லோகத்தை வெகு அற்புதமாகவருளிச்செய்கிறார். புண்யமாவது என்ன? பாபமாவது என்ன? என்று உலகில் வித்வான்களைப் பரீக்ஷை செய்தால் 'சாஸ்த்ரங்களில் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்ட கருமம் புண்யம்; செய்யத்தகாததாக மறுக்கப்பட்ட கருமம் பாபம்' என்றிவ்வளவே கூறுவர்கள். அது கிடக்க; இந்த ஆழ்வானருளிச்செய்யும் அற்புதமான புண்ய பாபலக்ஷணம் கேளீர்; எப்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு எது உகப்பானதோ அது புண்யமென்றும், எதுவெறுப்பானதோ அது பாபமென்றும் இத்தனையே புண்யபாப லக்ஷணம் சொல்லலாவது. இத்தகைய லக்ஷண சிக்ஷையின்படி நோக்குமளவில், ப்ராக்ருதர்களினுடைய மனத்தாலே தூர்த்தசேஷ்டிதங்களாகக்கொள்ளப்படுவதுபற்றிப் பாபமாகக் கருதப்படுகின்ற க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் அவன் திருவுள்ளமுகந்தவையென்னுங் காரணத்தினால் புண்யமேயாகும். ஆகவே அவற்றின் கீர்த்தனம் பரமபாவனமென்று முடிந்தது. கீதையில் *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* என்று அவன்தானே சொல்லுகையாலே அவன்திருவுள்ளவுகப்பு நன்கறியப்படுமென்க.

[54. *பாக கம்ஸ முக்ய ந்ருப கீட நிபர்ஹணோத்தா*] பகவானுடைய சரித்திரங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்—வீர்யசரித்திரங்களென்றும் ஸௌசீல்ய சரித்திரங்களென்றும். கம்ஸசிசுபால துர்யோதநாதிகளை முடித்தவை வீர்ய சரித்

திரங்கள்; கற்றினம் மேய்த்தது, காடுவாழ்சாதியாகப்பெற்றது, உரலினடையாப்புண்டது முதலானவை ஸௌசீல்யசரிதங்கள்; பகவத்கதைகளையநுபவிக்குமவர்கள் வாசி அறாதே எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யநுபவிப்பர்களாகிலும், சம்ஸவதம் முதலானவை மூவுலகங்களையும் வென்றிருக்கின்ற கண்ணபிரானுக்கு மசகமக்ஷிகாதி க்ஷுத்ர ஜந்துக்களை நசுக்குவதுபோல் அலீலையாகச் செய்யத்தக்கவையாதலால் அவன்றனக்கு அவை புகழ்ச்சியாகமாட்டா; "கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்" என்றுரே இது நெஞ்சையுருக்குமாபோலே அவை உருக்கமாட்டாவன்றோ. திருப்பாவையில் "உன் தன்னைச்சிறு பேரழைத்தனவும்" என்றவிடத்து, நாராயணனென்பது சிறுபேரென்றும் கோபாலன் கோவிந்தனென்பது பெரியபேரென்றும் ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்தருளினதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது ... ... *

இனி ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலிருந்து அநுபவிப்போம்

ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் மத்ஸ்யாவதாரம் முதலாகக் கல்கியவதாரமளவும் முப்பது சுலோகங்களினால் அநுபவிக்கிறார். நூற்றேழாவது சுலோகம்முதல் நூற்றுப்பதினாரும் சுலோகமளவும் பத்து சுலோகங்கள் க்ருஷ்ணாவதாரசேஷ்டிதங்களை யநுபவிப்பன. இவற்றுக்கு முன்னே [விபவாவதாரப்ரஸ்தாவமில்லாதபோதே]. நாற்பத்தேழாம் ச்லோகத்தில் அழகருடைய திவ்ய கபோலங்களை யநுபவிக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாநுபவம் தலையெடுத்து அருளிச்செய்யுமது அத்யந்தம ஆகர்ஷகமாகவுள்ளது. [யசோதாங்குல்யக்ரோந்நமித சுபுகாக்ராண முதிதௌ கபோலாவதயாபி ஹி அநுபரத தத்தர்ஷகம்பௌ விராஜேதே......வநகிரிபதேஸ் ஸுந்தரஹரே:] அழகருடைய திருக்கபோலங்கள் மிகவிளங்குகின்றனவென்று பேசி, எங்ஙனே விளங்குகின்றனவென்பதை மூதலிக்குமிடத்து, பண்டு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் யசோதைப்பிராட்டி "என் குட்டனே! முத்தந்தா" என்று சொல்லித் தன்னுடையவிரல்நுனியாலே மோவாயைத்தூக்கி முத்தமிட்டதனாலே ரோமாஞ்சிதங்களாய் இன்னமும் அந்நிலைமாறாதே யிருப்பதாக வருளிச்செய்கிறார். அழகருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திலே ஸ்ரீக்ருஷ்ண தாதாத்ம்ய பாவனை முற்றி அருளிச்செய்ததிது. 'கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் அண்டர்கோனணியரங்கன்' என்று திருப்பாணாழ்வாரு மநுபவித்தாரன்றோ.

[107 ஹே ஸுந்தரைகதரஜந்மநி க்ருஷ்ணபாவே] ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தல் ஏகக்ஷணத்தில் மாதாக்களிருவர், பிதாக்களிருவர், குலங்களுமிரண்டு என்றுமபடியானது எதற்காகவென்று ஆராயுமிடத்து இரண்டுகுலங்களுக்கும் தகுதியாக மனைவியரிருவரைப் பரிக்ரஹிக்கைக்காகவே போலுமென்று சமத்காரமாக வருளிச்செய்கிறரிதில். தேவகீ யசோதைகளென்று தாயரிருவர்; வஸுதேவ நந்தகோபர்களென்று தந்தையர் இருவர்; யதுகுலகோபாலகுலங்களென்று குலங்களிரண்டு; ஆக இவை இரண்டிரண்டாக 'ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாய்' என்னும்படி ஸ்வல்பகாலந்தன்னிலே யானது என்ன உத்தேச்யத்தினாலென்னில்; [நீலா குலேந ஸத்ருசீ கில ருக்மிணீ ச] கோபால குலத்திற்குத் தகுதியாக நப்பின்னைப் பிராட்டியையும், க்ஷத்ரிய குலத்திற்குத் தகுதியாக ருக்மிணிப்பிராட்டியையும் பெறுவதே உத்தேச்யமென்கிறார். திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்திலே 'அயனுகி யாயர் மங்கை வேயதோள்

விரும்பினாய்' என்றருளிச்செய்ததையே உயிராகப் பிடித்து அருளிச் செய்தது இந்தச்லோகம். கண்ணபிரான் நந்தகோபன் குமரனாக வளரத் திருவுள்ளம் பற்றினபோதே ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளோடொக்க திவ்யமஹிஷியான நீளாதேவி தானும் இடைக் குலத்திலே யசோதைப்பிராட்டியின் உடன்பிறந்தவனான கும்பனென்பவனுக்கு மகளாய்த் தோன்றி நப்பின்னைப்பிராட்டியென வழங்கப்பட்டு வந்தாள். அவளுடைய தந்தையானவர் ஒருவர்க்குமடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளைக் கந்யாசுல்கமாகக் குறிப்பிட்டு இவற்றை வலியடக்குபவற்கே என்மகளை விவாஹஞ் செய்துகொடுப்பேனென்று உறுதிகொண்டிருக்கையில் கண்ணபிரான் சென்று அவற்றை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொண்டு* பின்னை மணாளனாயினன். இவ்வரலாறு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்ரீபாகவதாதிகளில் காணப்பெற்றதில்லை. யாதவாப்யுதயத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ''திசாகஜாநாமிவ சாக்வராணாம்'' என்னும் ச்லோகத்தில் இக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது; அவ்விடத்து வியாக்யானத்தில் அப்பயதீக்ஷிதர் இக்கதை ஹரிவம்சத்திலுள்ளதென்று வரலாற்றுடன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களில் ருக்மிணி ப்ரஸ்தாவமுள்ளது அதிஸ்வல்பமேயாம். திருவாய்மொழியில் ஓரிடத்திலும் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டிடங்களிலும் நாச்சியார் திருமொழியில் ஓரிடத்திலுமேயுள்ளது. நப்பின்னைப்பிராட்டியின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளவிடங்கள் அபரிமிதங்கள். 'குலவாயர் கொழுந்து' என்று அவளை நம்மாழ்வார் சிறப்பித்துக் கூறுவர். ஆயர் குலத்திலே யமைந்த திவ்ய மஹிஷியானதுபற்றியே.

[108. *த்வம் ஹி ஸுந்தர! யதா ஸ்தநந்தய:*] *திருமாலிருஞ்சோலையழகரே! பண்டு கண்ணபிரானாகத் திருவவதரித்த தேவரீர் யசோதாஸ்தநந்தயராக மட்டும் இராமல் பூதநாஸ்தநந்தயராகவுமிருந்தது; பூதனையினுடைய நஞ்சு தீற்றிய முலைப்பாலை அமுதாகவுண்டருளிற்று. அப்பேய்ச்சி யூட்டிய விஷந்தானே பிறர்வாயில் புகுந்தால் முடித்தல்லது விடாது; ஒருவராலும் ஜரிப்பித்துக் கொள்ளப் போகாது; அது உமக்கு ஜீரணமான வளவேயன்றிக்கே அவளுயிரைத்தானே முடித்து நின்றதே, இதுவென்கொல்! என்று அதிசயித்து அவர்தம்மையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிற விதனால் சைசவத்திலும் பரத்துவம் குறையநில்லாத பெருமை பேசப்பட்டதாயிற்று.*

[109. *ஆச்ரிதேஷு ஸுலபோ பவந் பவாந்*] **கண்ணபிரானுடைய ஸௌலப்ய பரம காஷ்டையிலீடுபட்டு உருகிப் பேசுகிறார். அழகரே! தேவரீர் ஆச்ரித ஸௌலப்யத்தாலே கட்கிலியானவுருவத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படியாக்கி *துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காணவந்து* என்கிற படியே மநுஷ்யஸஜாதீயராக அவதரித்தது பற்றிக் கேள்வியில்லை; *ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால் விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான்* என்றும் *எழில் கொள்தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எள்குநிலையும் வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும் அழுகையுமஞ்சி நோக்குமந்நோக்குமணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் உரலோடு கட்டுண்டு ஏங்கியழுது கிடந்தது எதற்காக? இக்குணத்தை எந்த வகுப்பில் சேர்ப்பது? என்கிறார்.**

(1 1 1. காலியஸ்ய பணதாம் சிரஸ் து மே) திருவாய்ப்பாடியிலிருந்து ப்ருந்தாவனத்திற்கு நாடோறு மெழுந்தருளா நின்ற கண்ணபிரான் நம்பி மூத்த பிரானோடு கூடவே யெழுந்தருள்வது வழக்கம். ஒருநாள் அவனை யொழியப்புறப்பட்டுக் கன்றுகளை யோட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள பிள்ளைகள் 'கண்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநா நதியின் ஓர் மடுவில் காளியனென்னும் கொடியநாகம் தன் குடும்பத்தோடு வாஸஞ் செய்துகொண்டு விஷத்தீயைக் கக்கி யாவரையும் பிணமாக்கி விடுவதால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன, அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்ட கண்ணன் அப்பிள்ளைகளுக்கு அபயங்கூறி உடனழைத்துக்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சென்று அங்கு அருகேயுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவில் குதித்து அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறி நின்று நர்த்தனஞ்செய்து வலியடக்கினதாக இதிஹாஸம். இதனை ஆழ்வார்கள் "பல்லவந்திகழ்பூங்கடம்பேறி அக்காளியன் பணவரங்கில், ஒல்லை வந்துறப் பாய்ந்து அருநடஞ்செய்த உம்பர் கோன்" என்பதுமுதலான பாசுரங்களினால் அநுபவிக்கிறார்கள். இதனை யநுஸந்திக்கின்ற ஆழ்வான் 'காளியநாகத்தின் மத்தகமாகவோ கடம்ப மரத்தின் உச்சியாகவோ ஆகப்பெறவேணும்' என்று தம்முடைய திருமுடிவிரும்புவதாக அருளிச்செய்கிறார். அதன் காரணத்தை நான்காம்பாதத்தில் தாமே யருளிச்செய்கிறார். "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே" என்றும் "அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்" என்றும் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியபேறு அவற்றுக்கு அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததே என்று வியந்து பேசினபடி.

(1 1 2. கூஹிதஸ்வமஹிமாபி ஸுந்தர!) கீழே அதிமாநுஷஸ்தவாநுபவம் எடுத்துக்காட்டியபோது "கோபாலபோதகதயா நிப்ருதம் தரித்ரீம்" என்று காட்டிய ச்லோகத்தின் சாயையாகவே இந்த ச்லோகமுமிருந்தாலும் "ப்ருச்சதச் ச ஸுஹ்ருத: கிமக்ருத:" என்கிற நாலாவது பாதம இங்கு விசேஷம. இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று கேள்விகள் பகவானை நோக்கிக்கேட்டிருக்கிறார்; திருவாய்ப்பாடியில் நெடுநாளாக நடந்துவந்த இந்திரபூஜையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது முதற்கேள்வி. பராத்பரனான தான் வளருகிற ஊரிலே தேவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக இதற்கு விடை கூறிவிடலாம். அவ்விந்திரன் ஏழுநாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆநிரைகளுக்கும் பொறுக்கொணாத் தீங்கை விளைத்தபோது அவனைத் தலையரிந்து போகடவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே மலையைக் குடையாக வேந்தி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி, 'இந்திரனுடைய உணவைக்கொண்டநாம் உயிரையுங் கொள்ளவேணுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன வார்த்தையை மெய்யாக்கிக்கொண்டிருந்தோமாகில் அவன் கைசலித்தவாறே தானே ஓய்ந்துநிற்கிறான்,' என்று ஆந்ருசம்ஸ்யம் கொண்டாடி நின்றதாக இதற்கு விடை கூறலாம். மலையெடுத்துநின்ற அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கண்டு ஆச்சரியமுற்ற ஆயர்கள் "நீ தானவனா? யக்ஷனா? கந்தர்வனா? என்று கேட்க, "க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய ரோஷவாந்" என்கிறபடியே அப்படி அவர்கள் கேட்டதற்காகச் சீற்றங்கொண்டதாகவுள்ளது; சீற்றங்கொள்ளும்படியாக அவர்கள் ஒன்

றுங் கேட்கவில்லையே; உன்னுடைய பெருமையைத்தானே பேசினுர்கள்; அப்படி யிருக்க, சீற்றங்கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றுவது கேள்வி. பரத்வத்திலே வெறுப்புக்கொண்டு மநுஷ்யஸஜாதீயனுய், அதிலும் வலக்கை யிடக்கையறியாத இடையர்களுள் கடைகெட்ட இடையனுய் ஆசையோடு நான் வந்து பிறந்திருக்க, என்னைத் தேவனுகச்சொன்னுல் அது எனக்கு நிந்தையன்றேவென்று எம்பெருமான் விடைகூறவேண்டும். கூறியேயிருப்பன்.

115. [இங்கிதம் நிமிஷிதஞ் ச தாவகம்] கீழே அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "யா கம்ஸ முக்ய ந்ருபகீட நிபர்ஹணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:" என்னும் ச்லோகத்தினுல் ஒரு விஷயமருளிச் செய்திருந்தார்; (அதாவது) மூவுலகையும் வென்ற ஸர்வசக்தனை ஸர்வேச்வரனுக்குக் கம்ஸன் முதலிய புழுக்களை நசுக்கினது ஒரு புகழல்ல என்றார். உண்மை இதுவாகில், மஹான்கள் கம்ஸவதம் முதலானவற்றையும் சொல்லி ஏத்துகின்றார்களே, இதுவென்? என்று ஒரு சங்கை தோன்றக்கூடியதுண்டு; அதற்குப் பரிஹார முணர்த்துகிறுரிந்த ச்லோகத்தில். என்ன பரிஹாரமென்றுல், செய்கின்ற செயல் சிறிதா பெரிதா என்று பாராரு பக்தர்கள். செய்தவன் யாவன்? என்று அஃதொன்றையே பார்ப்பர்கள். எம்பெருமான் செய்தது, கண்ணபிரான் செய்தது என்று தெரியவந்தால் சிறிது பெரிதென்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகலசரிதங்களையும் ஸமரீதியாகவே புகழ்ந்து பேசக் கடமைப்பட்டவர்கள் பக்தர்கள்—என்கிற பரமார்த்தம் இதில் வெளியிடப்பட்டது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5—10—2) *அது விது வுது என்னலாவனவல்ல என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்* என்றருளிச் செய்த பாசுரத்தின் விவரணமாயிற்று இந்தச்லோகம்.

116. (*வாராணஸீதஹந பௌண்ட்ரகபௌமபங்க) கீழ் ச்லோகத்தில் 'அல்பகமபி' என்றூரே; அல்பமன்றிக்கே அநல்பமென்று மதிக்கக்கூடிய சேஷ்டிதங்களும் பலவுண்டே; அங்ஙனேயுள்ள சிலவற்றை யெடுத்துரைத்து இவையெல்லாம் கர்ணாம்ருதமான சரித்திரங்களென்கிறுரிதில்.

வாராணஸீதஹந பௌண்ட்ரகபங்க—பௌண்ட்ரக பங்கம் முன்பும் காசீதஹனம் பின்பும் நடந்ததாகையாலே பௌண்ட்ரக பங்கத்தை முன்னே யநுஸந்திப்பது. பௌண்ட்ரகனென்பானேரரசன் வாஸுதேவ னென்று பேர்பெற்றிருந்தான். பல மூடர்கள் திரண்டு 'நீ தான் ஸாக்ஷாத் வாஸுதேவ பரமாத்மா' என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவனும் தன்னையே வாஸுதேவனுக மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்து கொண்டு தூதனையழைத்து 'நீ க்ருஷ்ணனிடம் போய் என் பெயரைச் சொல்லி இன்னுன் வாஸுதேவனுயிருக்க நீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது; இன்று முதல் விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் யுத்தஞ் செய்ய வருக'—என்று தெரிவிக்கவேண்டியதென்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத் தூதன் வந்து க்ருஷ்ணனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சீறிச்சினந்து பெரிய திருவடியின் மீதேறிச் சென்று போர் செய்து பௌண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினுல் தலையறுத்துக் கொன்றெழித்தான். இச்செய்தியை அவனது

தோழனை காசி மன்னன் கேள்விப்பட்டு க்ருஷ்ணனேயும் மற்றும் யாதவர்களேயும் த்வாரகையையும் அழித்திடுவதாகச் சங்கற்பித்து ஒரு பிசாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவலிட்டான்; அப்பிசாசம் த்வாரகைக்கு வந்து பாதிக்கத் தொடங்கிற்று; இச் செய்தியைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் அப்போது அக்ஷக்ரீடையில் வ்யாஸக்தனு யிருந்ததனுல் தானெழுந்து ஒன்றும் செய்யாமலே திருவாழியாழ்வானே ஏவியிட, அவன் அப்பிசாசத்தைத் துரத்திக்கொண்டு காசியளவும்போய் அதையும் அத்து டன் சேர்ந்துவந்த கணங்களேயும் அந்தக் காசிப்பட்டணத்தையும் நீருக்கி மீண்டன னென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

பௌமபங்க கல்பத்ருமாஹரண—பௌமனென்று நரகாஸுரனுக்குப் பெயர்; எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக் கோட்டால் குத்தியெடுத்த பொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனுய்ப்பிறந்த வனும் அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனுல் அஸுரத் தன்மை பூண்டவனு மான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்து கொண்டு ஸகல ப்ராணிகளேயும் நலிந்து தேவ ஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகள் பற்பலரையும் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணரத் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்ன பர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களேயும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானேயையும் அடித்துக்கொண்டு போக ஸமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன் வேண்டு கோளால் கண்ணன் கருடனே வரவழைத்து ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரேகிச் சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்த்ரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களேயும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனேயும் அறுத்துத்தள்ளி யழித்து, அவன் சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினறுயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளேயும் ஆட்கொண்டு, நரகனுல் முன்பு கவரப்பட்ட அதிதியின் குண்டலங்களே அவ்வதிதி தேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடன் தோள்மேலேறிக் கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களேச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப் பெண்ணு கிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லேயாதலின் அதனேக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனே நோக்கி இந்தப் பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்ன, உடனே மரத்தை வேரோடு பெயர்த்துப் பெரிய திருவடி தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இந்திராணி தூண்டிவிட்டத னுல் வந்து மறித்துப் போர் செய்த இந்த்ரனே ஸகல தேவஸைன்யங்களுடன் சங்க நாதத்தாலே பங்கப்படுத்திப் பின்பு பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டு வந்து ஸத்யபாமையின் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன் என்ற வரலாறு அறிக.

சங்கரஜ்ரும்பணுத்யா:—பாணுஸுர யுத்தத்திலே ஜ்ரும்பகாஸ்த்ர ப்ரயோ கம்பண்ணிச் சிவபெருமானேக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு கிடக்கும்படிசெய்தது முதலான. அந்யாச்ச பாரதபலக்ரதநாதய: தே க்ரீடா:—மலேபுரை தோள் மன்னவ ரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலேய நூற்றுவரும் பட்ட ழியப் பார்த்தன் சிலே வளே யத் திண்டேர்மேல் முன்னின்று செய்தலீலேகளுமெல்லாம்.

ச்ரவணும்ருதாநி—தேவரீர் திறத்திலே விஸ்மயப் படத் தக்கவை யல்லவாகி லும் ஒவ்வொரு சரிதையும் செவிக்கு இன்னமுதமாயிருப்பதன்றோ. *செவிகளா லார நின் கீர்த்திக் கனியென்னுங் கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப்பத் துற்றிப், புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் துன்னையே அவிவின்றி யாதரிக்குமென தாவியே* என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரம் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆக இவ்வள வும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவமாய்த் தலைக்கட்டிற்று. ... ... *

இனி, வரதராஜஸ்தவத்தில் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதாநுபவபரங்களான ச்லோகங்களாகத் தனியே இல்லையாயினும் தேவப்பெருமாளுடைய அநுபவத் திலே கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டிதங்களும் திருக்குணங்களும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகி யருளிச்செய்தவை ஐந்தாறு ச்லோகங்களுண்டு. (39) *பரிமண்டிதராஸ மண்ட லாபி:* (43) *ஆச்லேஷே வரத! புஜாஸ் தவேந்திராயா:* (46) *ரிங்காதோ வ்ரஜ ஸுதநாங்கணேஷு* (51) *யா தாமோதர இதி* (54) முஷ்ணந் க்ருஷ்ண:* (70) *பஜத்ஸு வாதஸல்யவசாத்* இத்யாதிகள். அவற்றை நம்முடைய வியாக்கியா னங்கொண்டு அநுபவித்து ரஸிப்பது. ... ... ☼

கூரத்தாழ்வானுடைய க்ருஷ்ணதநுபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரமும் பட்டரும்

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை யநுபவிக்குமிடத்து தமக் குள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ராவண்யம் தோற்ற அநுபவித்திருக்கும் வகைகளை யெடுத்துக் காட்டுவோம். பூர்வசதகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருமுடிதொடங்கித் திருவடியளவும் அநுபவித்து வருணித்துவருகையில் திருமார்பு வர்ணனத்தில் "வக்ஷஸ் ஸ்தல் யாம் துலஸிகமலாகௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேசத்வம் கதயதிகராம் ரங்க தாம்நஸ் ததாஸ்தாம், கூர்மவ்யாக்ரீநகபரிமிலத்பஞ்சஹேதீ யசோதாநதத மௌக்த்யாபரணமதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திநோதி" என்கிறார். பெரியபெருமாளு டைய திருமார்பில் பரத்வ ஸௌலப்யங்களிரண்டையும் அநுபவிக்கிற அழகு ஆச்ச ரியமானது. திருமார்பு பிராட்டியினாலும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியாலும் வனமாலை யாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலவே, பண்டு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் யசோ தைப்பிராட்டி சாத்தின அச்சுத்தாலி ஆமைத்தாலி முதலிய க்ராம்யபூஷணங்களி னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கையாலே பரத்வஸௌலப்யங்களிரண்டும் பொலி கின்றனவென்று அருளிச்செய்கையில், பரத்வத்தைக்காட்டுமது கிடக்கட்டும் என்று அதில் உபேக்ஷையைக்காட்டி ஸௌலப்ய ப்ரகாசனத்திலே ஆதராதிசயம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாயலங்கல் திருமாமகள் குருமாமணிப்பூண் வன மாலை ஆகிய இவ்வாபரணங்கள் பெரியபெருமாளுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தை ப்ரகடனம் செய்கின்றனவாயினும், ஆமைநகம் புலிநகம் பஞ்சாயுதஹாரம் என்னு மித் திருவாபரணங்கள் யசோதைப்பிராட்டி சாத்தினவை இன்னமும் திருமார் பிலே திகழநின்று ஸௌலப்யகாஷ்டையை விளங்கச்செய்கின்றனவாதலால் இவையே தம்முடைய தியானத்தில் தலைசிறந்துநிற்பதாக அருளிச்செய்தாராயிற்று. கண்ணபிரான் இளம்பிராயத்தில் அணிந்துகொண்டிருந்த கோபாலஜாதீய பூஷ ணங்கள் பெரிய பெருமாளுடைய திருமார்பிலே திகழ்வதாக அருளிச்செய்தது பாவநாப்ரகர்ஷ மிருந்தபடி.

மேலே திருவடிகளை வருணிக்கையில் (124) "யத் ப்ருந்தாவநபண்டிதம்" என்று தொடங்கித் திருவடிக்கு விசேஷணங்களிடுகையில் மூன்று விசேஷணங்கள் க்ருஷ்ணவதார தாதாத்மியம் தோன்ற இட்டருளுகிறார். அவற்றைச் சிறிது விவரிப்போம். [யத்ப்ருந்தாவநபண்டிதம்] எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பல விடங்களிலு முலாவினாலும்

✡இட்டமான பசுக்களை யினிதுமறித்து நீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡கணங்களோடு மின்மேகம் கலந்தாற்போல் வனமாலை
மினுங்கநின்று விளையாடவிருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡மேலால்பரந்த வெயில்காப்பான்விநதைசிறுவன் சிறகென்னும்
மேலாப்பின் கீழ்வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப்புகர்மால் யானைக்கன்றேபோல்
வேர்த்துநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡பீதகவாடை யுடைதாழப் பெருங்கார்மேகக் கன்றேபோல்
வீதியாரவருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡உருவுகரிதாய் முகஞ்செய்தாயுதய பருப்பதத்தின்மேல்
விரியுங்கதிரேபோல்வானை விருந்தாவனததேகண்டோமே
✡அருத்தித்தாராகணங்களால் ஆரப்பெருகு வானம்போல்
விருத்தம் பெரிதாய்வருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல்
மிளிரநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே
✡காட்டைநாடித் தேனுகனும்களிறும்புள்ளுமுடன்மடிய
வேட்டையாடிவருவானை விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

என்னும்படி விருந்தாவனத்திலே யமுனைக்கரையிலே உலாவினபடியுண்டே அது எத்தனை யுகமானாலும் பக்தர்களுக்கு மறக்கற்பாலதன்று. இவருடைய திருத்தகப்பனார் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "ப்ருந்தாவநம் மம தியஞ்ச ஸநாதயந்தி" என்றருளிச் செய்தார். ப்ருந்தாவனத்திலுள்ளதெல்லாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலுமுறைந்து கிடப்பதாக வருளிச்செய்தார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளைப் பேசும்போது 'இவை ப்ருந்தாவனத்தில் உலாவினவை' என்றருளிச் செய்தவிது என்ன பாவநாப்ரகர்ஷமோ!

இதற்குமேல் [ததிரவைர் யத்தாண்டவம் சிக்ஷிதம்] கீழே 'ப்ருந்தாவனத்தில் உலாவினது' என்னும் விவக்ஷையில் ப்ருந்தாவநபண்டிதம் என்றார். ஒருவரைப் பண்டிதரென்றால் 'இவர் சிக்ஷைபெற்றது எங்கே? இவரிடம் சிக்ஷைபெற்றவர் யார் யார்?' என்று கேள்விவருமே! அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுமாபோலே யிருக்கிறது இந்த வாக்கியம். ஆய்ச்சி தயிர்கடையும்போது அதனோசைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் கூத்தாடுவது வழக்கம். ஆகவே தயிர்கடையுமோசைகளினால் சிக்ஷை செய்விக்கப்பெற்ற தாண்டவத்தையுடையது ஸ்ரீரங்கநாதபாதமென்கை. இங்கே சிக்ஷிதம் என்கிற பதம் வெகுமருமமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டுளது. இதற்கு ப்ராபித

சிக்ஷம், என்கிற பொருளும் ப்ராப்தசிக்ஷம் என்கிற பொருளும் பொருந்தும். இவற்றால் தயிரரவத்திற்கு ஆசார்யத்வமும் சிஷ்யத்வமும் பலிக்கும்.

இதற்குமேல் [யத் தூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகா:] எம்பெருமான் தனது திருவடியை நோக்கி 'பாதமே! நீ அமரருடைய சென்னியிலே வீற்றிருக்க விரும்புகிறாயா? அடியவர்கட்காகத் தூதுசெல்லப் புறப்படவிரும்புகிறாயா?' என்றால் தூது செல்வதையே பெரும்பேறாக நினைத்து அதுகன்னிலே சாலவும் காதல் கிளர்ந்திருக்குமாம். தூதுபோவதென்கிற வார்த்தை யுண்டாகுமளவிலேயோ குறுலைக்கூத்தடிக்குமாம்; தூதுசெல்ல அவஸரம் கிடைப்பதெப்போதோ வென்று எதிர்பார்த்திருக்குமாம். இப்படிப்பட்டவையாம் ஸ்ரீரங்கநாத பாதாரவிந்தங்கள்.

இனி உத்தரசதகத்தில் இரண்டு ச்லோகங்கள்

71. [ஆகண்டவாரிதரமந்தர மேகதேச்யம்] தேவகிப்பிராட்டிக்குப் பெரியதொரு தௌர்ப்பாக்யமுண்டு;—*தாலேலோ வித்திடுந் திருவினையில்லாத்தாயரில் கடையாயினதாயே* *அளவில் பிள்ளைமையின்பத்தை யிழந்தபாவியேன்* *ஒரு கிலேனென்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே* என்றிங்ஙனே பலபல சொல்லிப் புலம்பநின்ற தௌர்பாக்யவதியே யாயினும் நிகரற்றதொரு ஸௌபாக்யமுண்டு அவளுக்கு என்கிறார். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின காளமேகம் போன்றும், பீதகவாடையுடுத்தும், செந்தாமரைக் கண்ணுடையதாகியும். அழகிய ஐம்படையணிந்தும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணகிசோரனைப் பிள்ளையாகப் பெறவேணுமென்று பாரித்து அங்ஙனமே பெற்ற தேவகியின் பாக்கியமே பாக்கியம்! இங்ஙனே பாரித்துப்பெற்ற மாதரசி வேறொருத்தியுண்டோ? என்று அவளைப் பாராட்டிப் பேசினாராயிற்று.

72. [சைலோக்நிச ஜலாம்பபூவ] கண்ணபிரான் குழலூதினபோது விளைந்த விசித்திரங்களைப் பெரியாழ்வார் *நாவலம்பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர்களிதோ ரற்புதங்கேளீர்* என்று தொடங்கி ஒரு பதிகத்திலருளிச் செய்தார். பட்டர் இந்தவொரு ச்லோகத்தில் அதனை வெகு அற்புதமாக வருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார். இப்போது தம்மாலநுபவிக்கப்படுகிற பெரியபெருமாளே பண்டு கண்ணனாயவதரித்துக் குழலூதினவராகையாலே பெரிய பெருமாளையே விளித்துக் கூறுகின்றார். தேவரீர் கோவலனாகிக் குழலூதி அனைவரையும் மயக்கின காலத்து அது செவிப்படப்பெற்ற சேதநாசேதனங்களில் விகாரமடையாதிருந்த பொருள் ஒன்றுகூட இல்லையே! மலை கடினத்தன்மையை விட்டுப் பதஞ்செய்தது. நெருப்பு வெப்பத்தைவிட்டுத் தண்ணளிபெற்றது. யோகநிஷ்டர்களாயிருந்த முனிவர்கள் நெஞ்சில் ஒன்றும் தோன்ற மாட்டாமல் ஜடத்தன்மை பெற்றார்கள். சைதந்ய சூன்யங்களான மரங்களும் அந்த மரங்களோடு வாசியற்ற இடையர்களும் மஹாஜ்ஞாநிகளாக ஆய்விட்டார்கள். வேணுகாநஸ்வாரஸ்ய ரஸிகர்களாயினரென்றபடி. விஷதரங்களான நாகங்களும் அம்ருத ப்ராயங்களாயின. பசுக்களும் புலிகளும் தம் தம் வைரத்தை மறந்து ஒரு வரிசையாக நின்று வேணுகான ரஸாஸ்வாதநஸக்தங்களாயிருந்தன. இங்ஙனம் எவ்வளவு சொல்லலாம்? [அபரே து அந்யாம்பபூவு:]

அப்போது யமுனை யாற்றங்கரையிலிருந்த சராசரங்களில் விகாரமடையாத தொன்றில்லை. கிம் பஹுநா? [த்வம் தேஷு அந்யதமாம்பபூவித] அங்ஙனம் விகாரப்பட்ட பொருள்களில் எம்பெருமானும் ஒருவனென்கை. தன்னையும் விகாரப்படுத்தியது தன்குழலோசை. ஷாட்குண்யத்தி லொன்றான வீர்யம் என்னும் குணத்தைக் கீழே விவரிக்குமிடத்து (ச்லோ. 33ல்) "அவிக்ருதோ விக்ருதேஷ்வபி" என்றார். கஸ்தூரியின் பரிமளம்போலத் தான் விகாரப்படாமலே ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் விகாரப்படுத்துவதாக அருளிச்செய்தார். இங்கு அவிகாரனான அவன் தானும் விகாரப்பட்டதாக வருளிச்செய்தார்; இதுவன்றோ வேணுகானத்தின் ஸ்வாரஸ்யம்.

பட்டருடைய க்ருஷ்ண குணாநுபவம் முற்றிற்று.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்காரின் க்ருஷ்ணாநுபவம்

அஷ்டப்பிரபந்தம் பாடின பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் தமது பிரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களைப்போலவே ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை அற்புதமாகவநுபவித்துள்ளார். திருவரங்கத்துமாலையென்னும் பிரபந்தமொன்றில் இவர் அனுபவித்துள்ள க்ருஷ்ணலீலைகளில் ஏகதேசம் ஈண்டெடுத்து அநுபவிக்கவும் அநுபவிப்பிக்கவும் காதலிக்கின்றோம். அப்பிரபந்தத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது செய்யுள் முதல் எழுபத்துமூன்றாஞ் செய்யுளளவும் இருபத்தைந்து செய்யுட்களினால் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களின் அனுபவத்தை வகைவகையாகச்செய்து போந்திருக்கின்றார். அத்தனையும பூர்த்தியாக இங்கநுபவிக்க அவகாச மின்மையால் சில செய்யுட்களின் சுவைகளை மட்டுமே சுவைத்துக் களிப்போம்.

ஐயங்கார் இவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டுஞ் செய்யுளில் அபூர்வமான புராண வரலாறொன்று தெரிவிக்கின்றார்; அசுரர்கள் தன்மீது அபரிமிதர்களாக மலிந்ததனாலுண்டான பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத பூமிதேவி மிகத் துன்பமுற்று நான்முகக்கடவுள் முதலான தேவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீமன்நாராயணனைத் துதித்து வேண்டிக்கொள்ள, எம்பெருமான் தனது திருமேனியினின்று வெண்மையுங் கருமையுமான மயிர்கள்போல் காணப்பட்ட தேஜஸ்ஸுக்களை யெடுத்து இந்த எனது தேஜஸ்ஸுகள் பூமியில் தேவகியின் கருவில் தோன்றிப் பூமிக்குப், பாரத்தினாலுண்டாகின்ற துன்பத்தை நீக்கும்' என்று நியமித்துவிட, அந்த தேஜஸ்ஸுக்களே ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்களாய்த் திருவவதாரஞ் செய்து மிகவுங் கொடிய அசுரரையும் அரசரையுமெல்லாம் ஸம்ஹரித்துப் பூமிபாரத்தை நீக்கியதாக அவ்வரலாறு உள்ளது. இதை யுணர்த்தும் செய்யுள்—

பொருங்கேதனப்படை மன்னரை மாய்த்துப் புவிமடந்தை
பெருங்கேத நீக்கி நடந்தது மீளப் பிறங்குபுள்ளின்
வருங்கேசவன் சக்ரமாயோ னரங்கன் வரவிடுத்த
கருங்கேசமொன்று தன்னிச்சையிலே செய்த காரியமே. (73)

திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணன் ஆயர்மனைதொறுஞ்சென்று வெண்ணெய்பால் முதலியவற்றைக் களவாடி யுண்பனே; ஒருநாள் ஒருத்தி வீட்டில் அங்ஙனம் ஏகாந்தமான வொரு அறையில் அவன் களவு செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டவோர் ஆய்ச்சி அவனைப்பிடித்து உரலோடு பிணைத்துவிட்டு, அச்செய்தியை யசோதையிடஞ் சொல்லி முறையிட வேணுமென்று ஓடிப்போக, அப்போது யசோதை தன் குழந்தையான கண்ணனைத் தான் தன்னிடுப்பிலே கொண்டிருப்பதைக் கண்டு இவ்

ஆய்ச்சி வாய்திறக்க மாட்டாதே வெட்கப்பட்டு வாளாநின்றொழிந்தாளென்று சிலர் கதை கூறுவதுண்டு; ஐயங்கார் கூறியுள்ள கதை அதனிலும் விசித்திரமாகவுளது. அவ்வாய்ச்சி தன்வீட்டில் கண்ணனை உரலோடு கட்டிவிட்டு, யசோதை பக்கலில் முறையிட வரும்போது தன்குழந்தையை இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு வந்தாளாம்; 'யசோதாய்! உன் மகனுடைய செய்தியை என் வீட்டிலே வந்துபார்' என்று சொல்ல வாய்திறக்கும்போதே கண்ணபிரான் மாயையினால் அவ்வாய்ச்சியின் இடுப்பிலுள்ள பிள்ளைதானாகவும், அவளது வீட்டில் கட்டுண்டு கிடக்கும் பிள்ளை அவளுடைய மகனாகவும் ஆய்விட்டதாம். இதற்குச் செய்யுள் வருமாறு—

> உன்னைக் களவி லுரலோடு கட்டிவைத் துன்னுடைய
> அன்னைக்கொரு த்தி யறிவித்தபோது, அலையாழிமங்கை
> தன்னைப் புணர்ந்தருள் தாரரங்கா! அவள் தன மருங்கில்
> பின்னைக் கொடுசென்ற பிள்ளை மற்றொன்று பேசுகவே.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருவதொரு கர்ணாம்ருத ச்லோகமுண்டு; "அந்தர் க்ருஹே க்ருஷ்ணமவேக்ஷ்ய சோரம் பத்வா கவாடம் ஜநநீம் கதைகா உலூகலே தாமநி பத்தமேநம் தத்ராபி த்ருஷ்ட்வா ஸ்திமிதா பபூவ."—என்பதாம். ஓரிடைச்சி தன்னில்லத்தில் தன்மகளை மட்டும் தனியே விட்டிட்டு. "பாலைக்கறந் தடுப்பேறவைத்துப் பல்வளையாளென் மகளிருப்ப, மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்று இறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன்" [பெரியாழ்வார் 2—9—5] என்ற க்ரமத்திலே தான் மேலண்டை வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள். அப்போது கண்ணன் மகளிருக்கும் வீட்டினுள்ளே புகுந்து மகள் அந்யபரையாயிருப்பது கண்டு வெண்ணெய் பால் முதலியன வுள்ளவிடத்தே சென்று களவு செய்துகொண்டிருந்தான்; அதைத் தெரிந்துகொண்ட மகள் மெதுவாகவந்து அவ்வறையின் கதவைப் பூட்டிச் சாவியை யெடுத்துக்கொண்டு தாயிருக்குமிடத்தேற ஓடிச்சென்று 'அம்மா! அந்த கள்ளக் கண்ணன் இதுவரையில் நமக்கு அகப்படாமலே யிருந்தானே; இன்று அகப்பட்டுக்கொண்டான்; இதோபார், கதவைப்பூட்டிச் சாவியைக் கொணர்ந்துவிட்டேன்; அவன் உள்ளே கிடந்து வருந்துகின்றான்; வந்து பாரம்மா!' என்று சொல்லுகையில், அங்கே ஒருபுறத்தில் கண்ணனை உரலிலே கட்டிப்போட்டிருப்பது கண்டு 'இதென்ன விசித்திரம்! இதென்ன மாயம்!' என்றுசொல்லி வியந்து நின்றனளாம்.

கண்ணபிரான் பால் முதலியவற்றைக் களவு செய்ததற்காக ஓரிடைச்சி பெரியதொரு மத்தைக்கொண்டு அடித்தனளாக, அப்போது அவனது திருவயிற்றினுள் அசையாது வைத்து அவனால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த ஸகல லோகங்களும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்கள் யாவும் அடிபட்டனவென்கிறார் ஐயங்கார்; இதைக் கூறுஞ் செய்யுள் வருமாறு:

> "......காளியன்மேல் நடிக்கும் பெரியபெருமாளரங்கர் நறைகமழ்பால்
> குடிக்குங் களவுக்கு மாறுகொண்டே யொருகோபிபற்றி
> அடிக்கும்பொழுதிற் பதினாலுலகு மடிபட்டவே.
> ... ...

"தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடி" என்று திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தபடியே ஒருநாள் கண்ணன் தான் செய்த குற்றத்திற்காகத் தன்னை யடிக்கக் கோலெடுத்துவந்த யசோதைக்கு அகப்படாதபடி ஓடிச்செல்ல அவள் 'இன்று நான் உன்னை விடுவதில்லை' யென்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்லத் தொடர்ந்து வாரா நிற்க, கனவேகமாகச்சென்ற கண்ணன் வழியிடையே பெரிய தொரு வெறுந்தயிர்த்தாழியை வைத்துக்கொண்டு உறங்காநின்ற ததிபாண்டனென்னு மிடையனைக் கைதட்டி யெழுப்பி 'கிழவா! என் தாய் என்னை யடிக்க வருகிறாள்; நான் இன்னமும் எவ்வளவு தூரமோடுவேன்; மிகவும் களைத்துப்போனேன்; இந்தத் தாழியினுள்ளே யென்னைப் புகுர்விட்டு மறைத்திடு; என்தாய் இங்கே வந்து கேட்டாலும் என்னைக் கண்டிலேனென்று எனக்காக வொருபொய் சொல்லி விடு' என்று இரக்க, மாயாமாநுஷ விக்ரஹனான இவனே பராத்பரனென்றறிந்து கொண்ட அக்கிழவன் இன்று எப்படியாவது இவனிடத்து முக்திபெறுவதென்று துணிந்து அவனது கோரிக்கைப்படியே அவனைச் சட்டியினுள் மறைத்துவைத் திருந்து, அவ்விடம் வந்து வினவிய யசோதைக்கும் பொய்சொல்லி அவளை யனுப்பி விட்டு, கண்ணனைத் தாழியினின்றும் புறப்படவிடாதே 'எனக்கும் இந்தத் தாழிக்கும், எனக்கு உறவினரான இருபது மனைக்காரர்களுக்கும் பரமபதம் கொடாவிடில் உன்னை யசோதை கையில் காட்டிக் கொடுப்பேன்' என்று கூறி அங்ஙனமே முத்தி யருளப் பெற்றானென்று ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணத்திற்கூறியதொரு கதையுண்டு; இதனைச் சுருக்கமாகவொரு செய்யுளினால் அநுபவிக்கிறார்; அது வருமாறு—

"சிந்திக்க நெஞ்சில்லைநாவில்லை நாமங்கள்செப்ப நின்னை
வந்திக்க மெய்யில்லை வந்திருபோதுமொய்ம் மாமலர்ப்பூம்
பந்தித் தடம்புடை சூழரங்கா ததிபாண்டனுன்னைச்
சந்தித்தநாண் முத்தி பெற்றதென்னோ தயிர்த்தாழியுமே.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் க்ருஷ்ணாநுபவம் முற்றிற்று.

அஸ்து கோபாலபாலாய நித்யாய பரமாத்மநே,
பக்தவாத்ஸல்யநிதயே நித்யபோக்யாய மங்களம்.

ஸ்ரீவாதிபீகராசார்யாய ஸ்ரீஸௌம்யவரயோகிநா,
தத்தாய கோபபாலாய நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ருமுநீந்த்ராய மஹாத்மநே,
ஸ்ரீரங்கவாஸிநே பூயாத் நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.